

Hakan Gökbaş

- şiirler -

Yayın Tarihi:

20.11.2021

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Hakan Gökbaşı

Eserleri:

Ar Penceresi

Körü körüne bağlanamaz kimse kimseye,
Akıl lazım fikir lazım,
Öyle akıl fikir yetmez bir de namus lazım.
Sen öyle kolay mı sandın iffetsiz olanı sevmeyi,
Tövbeler tövbesi öldürseler sevemem,
Demek ki insana ar lazım namus lazım.

İnsanın akli neyse fikri odur,
Ama ahlak dedin mi durur akıl,
Ruhun ar penceresi açılır,
O ise insana ancak namusu fısıldar namusu.

Kalıplara sığmayan bir namus anlayışım var,
Kimine göre namusta afta vardır ama bende yok!
Neden olsun ki zira yolu zinadan geçenle işim yok,
Hakiki imanlı dediğin korur uçkurunu ve bağlar,
Lakin senin gibisinde ar namus ne arar?

Kimse kimseye zorla bir şey yaptıramaz,
Hakikat ar perdesi yırtıldıktan sonra,
İnsana yaşamak ne lazım,
Kimse tecavüz edemez hakkıma,
Bana iffet lazım namus lazım.

Serseri berduş ve kendini bilmezsin,
Sen egon için her şeyi yaparsın,
Bir de yetmezmiş gibi arsız şeytansın,
Sana fuhuştan başka ne lazım.

Sadece erkeğe gerekmez namus,
Kadın dediğinde namuslu olacak,
Aldattı mı bir kadını erkek iffetli kadın dediğin ayrılacak,
Öyle kolay değil kahpe insanla geceleme,
O zaman her gece genel eve gitmek lazım.

Fuhuştur aldatmışla yaşamak hayatı fuhuş,
Sen ne anlarsın ki namustan anlasaydın ya!
Senin düştüğün kadar kim düşmüş uçkur derdine,
Edebinle namusunla kalsaydın ya.

Üç kuruşluk insanlar yüz­süz ve çekinmeyenlerdir,
Onlara göre hayatta her şey mübahtır,
Lakin bana göre öyle değil,
Önce yüzü kızarması lazım insanın,
Yüzü kızarmayan insan kime ne lazım?

Önüme dünyanın serveti dökseler,
Hayatım boyunca baldan tatlı şaraplar içirseler,
Ve hatta en güzel cenneti vaat etseler,
Tövbe kabullenmem yine de bana namus lazım.

İnsana yakışan edeptir edep,

Ey edepsiz sen na anlarsın edepten,
Senin kızarmaz ki yüzün elbet bakarsın yüzüme,
Senin gibi insanın yüzüne tükürmek lazım.

Almamışsın ki ana baba terbiyesi,
Yediğin haltlar bini aştı,
Ben anlayana kadar yüzlerce kez girdin koynuma,
Benim bu duruma aklım şaştı,
Sevmese de iffetli insan aldatmaz ayrılır belki ama,
Korur iffetini,
Sen üç kuruşa sattıktan sonra kendini,
Ara kendine arsızlığına yakışır kerhaneyi.

Demsiz çay içer mi erkek adam,
Demlenir adamın kalbinde ancak iffetli,
İffetsizin yolu bellidir satmak kendini,
Sat dur kendini sana her yer kerhane.

Hakan Gökbaş

Beş Kalmıştır

Sus be gönül sus!
Gönülsüz artık sevişmeler sus!
Ne de arsız ne de yaramazsın,
Artık durul artık uzak dur sevdalardan,
Ey benim korkak gönlüm,
Ne istiyorsun daha hayattan?
Canın cananın olsun bir kişi,
Sevdalan ey benim deli gönlüm tek bir kadına,
Eskimiş bir şarap tadında bir kadına sevdalan,
Olgunlaş bırak şımarıklığı da aldanma boş sevdalara,
Ah hoyratça kullanılıp atılmış gönlüm ah,
Sana ne de zor şimdi sevdalanmalar,
Ama hayat bu işte sevda da gerek aşkta,
Kana kana içmeyi öğrenmelisin sevdayı, Korkma!
Ben biliyorum aslında korkularını da,
Zor be gönül yalnızlık beni anla,
Ah savruluşlar da hüzne dalmış ömrüm ah,
Sen ne de çabuk geçmişsin,
El de ne kalmış ki yaşamaya dair?
Bak hüzünbaz tüm sevişmelerin,
Yokluğunda yaşıyorsun sevdaları için titreyerek,
Bak gene ağlıyor kanamış gönlün,
Ne zor ah ne zor ömrüm yalnızlık,
Gel sevdaya susa iç kana kana,
Lakin anlamıyorsun zira zor geçti biliyorum hayat,
Karanlıklardan aydınlığa çıkmaya belki de beş kalmıştır...

Hakan Gökbaş

Bir Anlayan Var mı?

Güzide bir sevdandı yabancılaştı,
Bir bahardı kışa döndü,
Bir gül bahçesiydi soldu,
Bir de bakmışım ki elde kış kalmış.

Baharları yaşamak zor artık,
Sevda dediğin derin bir yara,
Güzide güller de yok ki misk koksun,
Bülbüller güle hasret ben maşuğuma.

Hazan mevsimine dair cümleler kuruyorum,
Bir hasretin içinde yalnızlığı yaşıyorum,
Adeta kana bulanmış yürek acı ile hasret ile boğuşuyorum,
Cümleler bir uzuyor bir kısalıyor,
Ömür dediğin cümleler kadar çabuk bitiyor,
Yorgun yürek baharını arıyor, belki de çok geç.

Mısralar neden ve neyi anlatıyor?
Bir bilmece sevmek belki onu anlatıyor,
Bir mevsim kara kış gibi geçiyor,
Belki de gönül ikinci baharını arıyor.

Neler taşır yürekler neler,
Ne sevda yollarından geçer de acır içi,
Birde bakmışsın ki acı dayanılmaz ömür zor geçer,
İnsan bu anında yanında hakiki bir sevgili ister.

Gel gönüldaş ol sevdalı ol,
Gel bir gül bahçesi ol sevdam ol,
Yanı başımda bir nadide gül,
Sonbaharım da yetişen bülbülüm ol.

Ah be yalnızlığım ne de yamansın,
Ah be boşa geçen ömrüm ne de acımasızsın,
Bir yanardağdan akan lav gibi her şeyimi yakansın,
Sönsün artık ateşi durulsun gönlüm yaman acısı.

Nereden gelir nereye gider sevdalar?
İnsan nasıl sever nasıl sevilir,
Bir ah dolu yürek için içini kemirir,
Bir son dem yaşamak ölümü özletir.

Nedir bu sevda dedikleri bir anlayan var mı?
Beni benden alan sevgililer yalanmış,
Kim kaldı beni anlayan yalnızlıktan başka,
Karardı dünyam sevdasız bir anlayan var mı?

Hakan Gökbaş

Bitti Hayat

Bir rüya tadında yaşamak gerek seni belki,
Ama nerede o senli rüyalar,
Kapanmış bana sevdanın tüm kapıları,
Nerede o eski sevdalar.

İnsanın içine işleyen karanlık yalnızlık ne de güzelsin,
Sevdadan geldi ne geldiyse başıma sen en güzelsin,
Belli ki bu dünyada yalnızlık var artık bana,
İçimde şarap gibi yıllanmış eski aşklar.

Duygularımı çalıp giden sevgililer neredesiniz,
Dokundunuz yüreğime en acıtan yerinden,
Yıktınız yaktınız viran ettiniz gönül evimi,
Neye yarar ey eski sevgililer aşk ile meşkler.

Sarhoşu olmuşum içmişim artık yalnızlık şarabından,
Bir tatsız tuzsuz rüya bende yaşamalar,
Demek ki artık acı dolacak hüzün gönüle,
Neye yarar sevdalar söyleyin ey eski sevgililer.

Parça parça olmuş yüreğin yarası çok,
Hayat acı kaderimde hüzünler çok,
Bir acı çığlık atıyor yürek,
İçimi yakan sızılarda acılar çok.

Diyorum ki verilse selamda ölsem,
Kılınsa cenaze namazımda kurtulsam,
Belli ki orada da kurtuluş yok,
Heyhat geçsin ömür yalnız nasıl olsa yaralar çok.

Bir akıp gidiş var hayatta ters yöne,
Bir girdap ki boğuyor beni yalnızlıkta,
En yalın halini yaşıyorum hayatın yalnızlıkta,
Bir kadın yok hayatımın sağında ya da solunda.

Zaten olsa neye yarar ki bir kadın,
Belli ki anlaşılmaz bir hal kadın dediğin,
Ey ölüme vuslatı bekleyen ömrüm,
Neye yarar ki bu yaştan sonra gelecek sevda.

Titrer yürek adeta ölümü tadar gibi,
Acır içim acır son nefes boğazda gibi,
Bir kara kış kötü bir iklim yaşamak,
Üşür hayatım üşür acılarla bu yürek.

Sanma sakın dost sanma güzel bana yaşamak,
Bir acılı ateş çemberi bana hayat,
Sen ne gördün ne yaşadın dost?
Bak felek vurdu tokadı bana bitti hayat...

Hakan Gökbaş

Cinnet / Düz Yazı

Bir anlam kargaşası yaşarmış akıl ve insan unutturmuş günlük telaşlarında dertlerini kederlerini. Aslında hiçte öyle değil insan sadece ötelemeyi başarıyor acılarını yoksa unuttuğundan değil. Birileri kalbini incitecek diye o kadar çok korkar ki insan aslında ve birileri muhakkak incitir O'nu.

Peki nasıl oluyor da incinen ve inciten insan aynı oluyor? Günlük hayatımızda rastlarınız böyle durumlara. Peki ya daha hasarlı gönüller? Aşkın kalbine derin bir mühür vurduğu acı ve elemi aşk ile birlikte yaşayan gönüller. İnsan tuhaf bir canlı derin bir sevdaya düştüyse muhakkak sızını sol yanında taşımak ister, unutmak ne demek aksine unutmamak için her şeyi yapar. En önemlisi hatırlamaya çalışır. Unutulan nedir ki? Hiç bir şeyi unutmayan insan hafızası acılarını da asla unutmaz sadece sineye çeker. Mıh gibi çakılmıştır aklının gönlünün bir yerine acıları zoruna da gitse yaşar acılarını insan yüreği kanayarak. Demek ki insan böyleymiş bir tarafında sahte gülücükler bir tarafında her daim taze kalan acılar. Ne yalan söyleyeyim kişilik karaktere göre insanın acıya bakış açısı değişse de aynıdır acılar sadece yaşayış, hatırlayış şekli farklıdır. Keşke her insan vurdum duymaz olabilse ama öyle değil aksine yüreğine işleyen acılardan bir türlü kurtulamaz. Demek ki hayatın kanunu böyle insan için galiba sadece insan için değil tüm mahlukat için aynı şey geçerli olsa gerek. Yaşayan bu dünyanın kahrını omuzlarında taşıyan her canlı muhakkak acı çekmiştir. Bir kedi insan gibi dile gelebilse kim bilir ne dertlerini açığa çıkaracak ta onun ağzı var dili yok anlatamıyor ki kedi. Ya biz? Farkımız çok değil ondan belki bir dostumuz vardır açığa çıkarabildiğimiz acılarımızı ama bu devirde dost bulmakta zor nasıl olacakta acılarımızın karasını bir yerlere çalıp yüreklerimizi temizleye bileceğiz? İnsan eğlenceli bir varlık eğlenmeye çalışmalıyız. Günlük hayatımızın içine espriler sokabilmeli, insanlarla daha fazla diyalog içinde olabilmeli ve varsa ailemize sınımsız tutuna bilmeliyiz. Mesela bir fıkra kitabı alın, ağır olmayan şakalar öğrenip etrafınızda ki insanlara zaman zaman şakalar yapın. Zor mu? Medeni cesareti olan insanlar için zor değil ama dikkat edilmesi gereken bir husus var çevrenizde cahil insan çoksa yanlış anlaşılma ihtimaliniz de var bunu unutmayın. Peki kim ne yapabiliyor? Nasıl yaşıyor. Telaşlar ile ve yorgunluğu ile pekişmiş hayatların günlük streslerle bile baş edebilecek hali kalmadı. İstanbul gibi kalabalık şehirler de özellikle. Ağzına kadar dolu otobüsler, metrolar v.s. İşe geç kalma telaşı, eve geç dönme telaşı, evde yorgunluğunu atamamanın verdiği huzursuzluk bir de bakmışsınız ki psikolojik rahatsızlıklar meydana gelmeye başlıyor. Kolay mı insan yaşamaya çalıştıkça hastalanıyor. En çokta ruhu ve akli hastalanıyor ama çoğu insan bu durumu da sineye çekip bir psikiyatri uzmanına gitmiyor bu sefer de sosyal olaylar patlak vermeye başlayabiliyor. İşte o sosyal olaylar insan hayatında toplumsal çekişme ve kavgalar hatta adam yaralama ve öldürme gibi insanın hiçte hoşuna gitmeyen olaylar olarak cereyan edebiliyor. Aslında ana sorunda bu yani insanın hastalandığını kabullenmemesi ile birlikte başlayan acı ve acımasız süreç. Bireyler nasıl bir aile yapısında büyüyorsa nasıl bir çevrede yaşayarak kötü ya da iyi bir kültür alıyorsa karakteri de ona göre şekilleniyor. Bazı insanların karakterinde beriden gelen olaylar ve etkiler yüzünden şiddet alışagelmış bir durum haline geliyor. Ne hapishane korkusu yaşıyor ne polis ne de hastane. Tek bildikleri kendi egolarını tatmin etmek ve şiddet göstererek üstünlük sağlamaya çalışmak. Erkeklerin çoğu namus, kadının ayrılma isteği gibi sebeplerle ya kadına şiddet uygular hale geldi ya da öldürür hale geldi bu aslında tüm ataerkil toplumlarda var olan zaman zamanda artan durumlar ve hepimizi yaralıyor. Ekonomik sorunların artması insanların evliliği sadece bir şartname gibi görmesi de etkili. Düşünebiliyor musunuz? Adam eşini çocuklarının önünde öldürebilecek kadar vahşileşebiliyor. O çocukların psikolojisi ne olacak? Kim nasıl yetiştirecek o çocukları? Bakın insanın tabiatında aslında kan dökme korkusu vardır kan dökme dürtüsü değil yani insan birinin yada bir canlının kanını öyle kolay kolay dökemez. Mesela kurban kesim yerlerini düşünün orada bile kesilen hayvanlara üzülmüş kan gördüğünde o canlıya acıyıp üzülen bir çok çocuk ve hatta yetişkin diyebileceğimiz gençler var. Nedir peki kan

dökenlerin ana psikolojik yapısı? Bir çığırından çıkıştır yani sanıldığı gibi içinde her daim kan dökme hissi taşıyan seri katil sayısı bütün dünya da azdır ama bir anlık cinnetlerin sebep olduğu hallerdir genelde cinayetler. Bir tek durum hariç öldürmeye alışma durumu işte zaten bunlara da seri katil diyoruz. Onlar aslında bir makine gibidir otomatikçe bağlamıştır ve ruhlarının adeta kan dökmekle huzura ereceğine inanmaya başlamışlardır. Bu kadar korku filmi yeter. İnsan işte doğası gereği diğer yaratıklara benzer özellikler taşıyabiliyor asıl sorun insan olmayı unutturan diziler, filmler hatta şarkılar belki de kitaplar. Elbette çevre ve aile etkisi...

Hakan Gökbaş

Dejenerasyon / Düz Yazı

Bir ülkenin, bir toplumun en değerli ögesi aslında edebiyattır fakat günümüz insanın edebiyatı çok sevdiği söylenemez. Eskisi kadar kitap okuyanın kalmadığı devrimiz de insan da kültürde yozlaşmış vaziyettedir. Eğer bir toplum kendi sosyal unsurlarını içeren roman, hikaye, şiir gibi edebi nitelikli yazılardan uzak kalmaya başladıysa biliniz ki muhakkak o toplum artık dejenere olmuştur. Bu dejenere hal sosyal hayata da yansır. Sığ cümleler kuran, yüz kelimeyi bile geçmeyen saçma cümleler kuran bir toplum haline gelir insan kümecikleri. Sonuç mu? Elbette sorgulama ve yargılama yeteneğini kaybetmiş koyun gibi güdülen ve insanların her anlattığına inanan ekonomiden, enflasyondan, devalüasyondan, mal hizmet üretiminden hatta aile yaşantısından bile haberi olmayan garip bir toplum oluşmaya başlar. Nedir bu toplumun adı sürüdür güdülen ama iç güdüsü olmayan hatta yaşantısı içerisinde ki en değerli varlıklara bile gereken değeri veremeyen bir topluluk. Hiç insanların konuşmalarına dikkat ediyor musunuz? "Nasılınsınız efendim" kalktı "naber lan geldi" Whatsapp, Facebook gibi mecralarda kullanılan gülücükler eski letaif insanların o nazenin kibar dili kaybolup gitti. Hatta bazı kendini kültürlü olarak gösteren zümrelerde bile hal böyle. O zaman ne yapılması gerekir? Her şeyden önce okuma yazma seferberliğini arttırmamız gerekir. Beşiktekinden, yetmişine kadar insanların okur yazar olmasını sağlamalıyız. Bu yeterli mi? İnsanların okuma ve dil bilgisi kuralları ile bütünleşebilmesi için kitaplarla buluşmasını sağlayabilmeliyiz. Şöyle bir bakıyorum da insanlar internet sayesinde blog okuyor ama çoğu ya blog okuduğundan habersizce okuyor ya da haberdar olsa da umursamadan okuyor. Okusalar ne olacak ki? O blog mecralarında kullanılan Türkçe bile çok bayağı ve inanılmaz sığ cümlelerden kurulmuş yazılarla dolu. Hatta bazı bloglar doğru bilgi verdiğini düşünerekte yazsa ya doğru bilgi vermiyor ya da çalıntı kopya içerik kullanıyor. Kitaplar var ama o kitapların tozlu raflarda kirlendiğine şahidim. Peki nedir Kültür? Kültür sadece okumak değildir belki ama elde edinilmiş Tarihi, Sosyal Dini, Toplumsal etkileşim ve birikimlerin tümüdür. Okumayan insanın bu öğelerden haberi olabilir mi? Asla olamaz demek ki bir şeyleri eksik kusurlu üretiyoruz. Belki yazarlarımız ve şairlerimiz değil ama devletimiz kusurlu bir politika içerisinde. Devlet bilmeyerek ya da bilerek insanların okuma hayatından uzak kalmasına sebep oluyor. Düşünün yurt dışına dizi ihraç ediyoruz diye övünen ama kitaplara gelince edebiyat kültür alanında ihracata gelince hiç bir şey yapmayan bir devlet. Bırakın edebiyat ile ilgili ihracatı diğer sanat alanlarında da böyle bir öne çıkış ve bir devlet politikası yok. Peki kendi insanın bile televizyon kanalları ve internet mecraları sayesinde okumasına engel olan devlet politikaları ülkeyi halkını nasıl yönetebilir? Dejenere ederek, sarsarak, düşük gelirli insanların sayısını arttırarak yönetebilir. Zira sadece iktisat okumakla ticaretten anlamak mümkün değildir aynı zamanda ticarete kültür alışverişi de gereklidir. Mal ve hizmetlerin satışında bile insanların edebi bir felsefe üretmeyişi küçük esnaf dediğimiz az kazanan ya da batan kişilerin çoğalması demektir. İnsan hayatını şekillendiren ana unsur akıldır akıl ise felsefe yapmayı dilemelidir. Felsefe yani hem düşünce jimnastiği hem de akıl oyunları ile bezenen bir akıl her alanda başarılı olur. Yok eğer okumayalım böyle kalalım diyorsanız olacaklar belli. Aile kurma yetisini kaybetmiş gençlik, Sosyal değil asosyal bir topluluk, bireysel faydalar için uğraşan toplumsal, siyasal olaylara karşı etkisi tepkisi olmayan kitleler. Avrupa'da genç nüfusun azalma sebeplerinden biri okumamaları, onlar da inanın bizim ülkemiz kadar dejenere olmuş haldeler. Benim kanaatim bunu devletler kendilerine bir politika haline getirmiş halde. Gütmeyi diledikleri halk topluluklarının oluşmasını diliyorlar. Veryansın edip ekonomiden v.s şikayet etmeye hakkımız yok zira değil kitap gazete bile okuduğumuz yok. Okusak ne olacak ki? Tarafsızlık ilkesine uyarak haber yapan köşe yazısı yazan kaç gazete var? Birileri birilerinin ekmeğpine bal sürüp duruyor ama iş toplumun rahat yaşamasına gelince umursamaz bir hale geliyor. Açlık sınırı diye bir terim ile karşı karşıyayız insanların asgari ücret dedikleri ve maalesef geçinmesinin imkansız olduğu maaşlar aldığını unutacak ya da umursamayacak kadar acımasız olmuş durumdayız.

Atasözleri niye var? Sadece okumak için mi? Anlamak için. Kaç kişinin atasözü okuyacak hali var? İnanın çoğu insan gırtlığa kadar borç içinde ve hatta fakirliğin en alt sınırında. Bizim bir liramızın ABD'nin on lirası olduğunu düşündüğümüz zaman bu ülke nereye gidiyor diye düşünmemiz sentez yapıp kendimize gelmemiz gerekmez mi? İnsanların dejenere olması için uğraşan emperyalist düzen acaba dünya da sömürülecek yer altı ve üstü zenginliği kalmadığı zaman ne yapacak? Gerçi Allah'ın nimeti bitmez ama sonuçta bir bakıyoruz ki Türkiye gibi Asya ve Orta Doğu ülkeleri rezillik içinde yaşıyor. Bunu aslında biz yapıyoruz. Su nereye akarsa oraya gidilmez suyun yönünü değiştirecek akıl oyunları oynamayı bilmemiz öğrenmemiz gerekir. Sel gibi insanlar çalışıyor ama her şeyini vergiye adıyor elinde kalan ne? Sadece üç bin lira. Kira, elektrik, su, doğalgaz, pazar, market v.s insanların evini geçindirmesi mümkün mü? Değil elbette sonra asgari ücret arttı diye sevinip siyasetçilere şak şakçılık yapıyoruz. Bu ülke de hiç bir şey değişmedi sadece roller ve kişiler değişti ama halk aynı acının aynı elemine içinde kavrulup gidiyor. Adamın kitap okuyacak halimi var bu ülkenin yarısı asgari ücretle çalışan işçi. Nasıl kitap okuyacak? Memurların bir çoğu çok şanslı ama halen zam istiyor. Demiyor ki ya ey devletimiz biz yine iyiyiz bizi bırakında şu işçi kardeşlerimizin durumuna bir el atın. Neden dejenere olduk bilinen en popüler atasözümüz her koyun kendi bacağında asılır oldu. İyi doğrudur ama işte öyle oldumu da tüm koyunları bacağında asarlar da koyunların hepsi üç beş bin küçük zengin zümresine kurban olur...

Hakan Gökbaş

Dost

Dost sevdaya kanarmış ta içemezmiş,
İnsan insana muhtaç olurmuş ta bulamazmış,
Mert ararmış mert olanı da bulamazmış,
En nihayetinde kalırmış yalnız.

Sırtını vereceksen kayaya dağa vereceksin,
Sende bir dağ kaya gibi sağlam olacaksın,
Bir insana değil dağa yanaşacaksın,
Yoksa sözde insan dediğin çok dağ azmış.

Bir insana yakışan mertliyiymiş,
Mert olmaya yakışan insanın mayası temizmiş,
Bir ayağı çukurda hissedenler tanırmış insanı da,
Gerisi boşa tanır boşa yaşarmış.

Bir karga dönermiş leş etrafında,
Dostunu aciz görmeyen dostmuş,
Değersiz gören dostunu leş etrafında kargaymış,
Dost dediğinin kıymetin bilen azmış.

Sinede dert çok insanı anlayan yok,
Bir lisan ki çürümüş kokuşmuş,
İnsanca yaşayan yok,
Feleğin çemberinde mertler yok olmuş.

Açığa vurma en zayıf yönlerini,
İnsan dediğin aslan gibi avlarmış,
Dostta sansan sanma dost,
Çoğu kürkü güzel sansarmış...

Hakan Gökbaş

Ela Gözlerin

Bir rüyadır yaşamak yüreğinde,
Bir anlam denizi gözlerin ah o gözlerin,
İsıtır bakışların yüreğimi ah o mana dolu gözlerin,
İçimde bir fırtına koparır senin o bakışların.

Ne güzeldir sevda seninle ey sevgili,
Düşürdün yüreği ateşlere,
Ah ne güzeldir yaktığın ateşler yürekte.
Ah o canım yakan ateşlerin,
Ne güzeldir ey sevgili ne güzeldir.

Sen kalma benden uzaklarda,
Yıldızım ol güneşim ol ayım ol,
Senin o güzel çehren işlesin yüreğe,
Ah sevgili ah canım ol cananım ol.

Seninle başladı ömür sanki seninle bitecek,
Ah güneşim bu sevda beni deli eyleyecek,
Sevdanın kor ateşinde yürek küle dönecek.

Manalı bakışlarında yüreğe bin heves var,
Konuştuğun her sözde sanki ayrı bir mana var,
Benim izlediğim o tatlı ela gözlerde,
Sevdaya dair ah sevgili ah ne ışıklar var.

Ah sevgili ışık ol kararmış yüreğe,
Dolsun ey sevgili sevgin sevdan nefes nefes içime,
Sanki ela gözlerinde başka bir nur var.

Bedbaht olur sevmezse bu can seni,
Yaşayamaz anmadan bu kalp seni,
Seni yaşıyor uykularda rüyalar seni,
Ah ela gözlü yarım bu bende ki nasıl bir sevgi?

Tükenmek bilmiyor yazmaya kalemler,
Bir başka karalanıyor aşkınla defterler,
Senin perişan eylediğin kalpte yara mısralar,
Ela gözlerine destanlar yazılır destanlar,
Ah o yüreğime şiirler yazdıran sevgili...

Hakan Gökbaş

Ey Gönül

Bir cemre düştü kalbe ki ilk cemre,
İnsanın yüreğini ısıtan gül kokulu bir cemre,
Ses olan insana sevda olan güzel bir bahar kokusu,
O cemre ki insanı cezbelere ve söyletir türküler.

Ah o güzel kokulu güllere düşen cemre,
Hani gülü seven bülbüller hani,
Gülü bülbüller koklamayacaksa kim koklayacak,
Artık güller için ilk düşen cemre hüzünlü bir beste.

Ağlar artık baharlar ağlar,
Solun güller hazanına ağlar,
Güller bülbülüne hasretken,
Aşıklar güle bülbüle ağlar.

Nedir bu hayasız dönüşü dünyanın Allah'ım?
Ne gül kalmış bahçeler de ne bülbül,
Baharlarda açan çiçekler mis kokmuyor,
Zira artık yok eski baharlar.

Ah hazanını yaşayan gönlüm,
Aşk neyine sevgi neyine,
Düşmüşsün bir gül sevdasına,
Gül neyine bülbül neyine?

Bak serseri gibi uçuyor martılar, güvercinler,
Onlarda kısmetini alamamışken aşktan,
Sana mı kaldı ey gönül aşklar sevdalar,
Hüzünlen ey gönül zira yalnızlığın senin için sonbahar.

Kuşkusuz cemreler bitecek bir gün,
Zira baharlar eski baharlar olmayacak,
Ve gül bülbülüne hasretken,
Bahçelerde ancak güller solacak.

Gül olmazsa bülbül yaşayıp ne yapsın?
Bülbül olmazsa gül yaşayıp ne yapsın?
Kim kalmış gülü sevip de dikenine katlanan,
Gül dikenli bülbülün gönlü yaralı.

Ah o gül ah ne de zararlı bülbüle,
Bülbülün gönlünü yaralamasa kanadını yaralar,
Uçamaz olur da bülbül telef olur gider,
Gül dikenliyken bülbüle ne yarar.

Usan artık sevdalardan deli gönül,
Sevmeler bülbüle yaradımı ki sana yarasın,
Ah o kendini bilmez baharlar,
Gönlünü kışa döndürür akıl almaz ömrüm.

Gül mü mutlu oldu bülbül mü?
Sana mı kaldı mutlu olmak ey gönül,

Gül yaralı bülbül yaralı,
Sende yaralı kal ey gönül...

Hakan Gökbaş

Gerçek İnsan

Sis var pus var hayatta birazda tuz var,
Acı var elem var kahpe dünya da günah var,
Tuzak var şeytan var bu dünya ile başı dönen var,
Ah eden var ah alan var,
İnsanı vezirde rezil de eden nefsi var,
Var işte var insana masal gibi gelen ömrünün bir sonu var.
Anlasa insan olur da son nefese kadar anlayan yok,
Bir de bakmışsın ölüm var elde kalan günah var.
Ölüm acıdır acı ya sonrası daha kötü!
Bilse insan Rab'bini böyle mi olur,
Bil ki ibadetsiz geçen ömre cehennem var.
Taş çok cehennemde başı vurmaya,
Yenilenecek derileri ateşte diyor Yaradan,
Hala almaz mısın Firavun kıssasından öğüt,
Sana bana ölüm var!
Tövbesiz gitme ziyan olursun,
Bir de bakmışsın yanmışsın,
Hiç tuttun mu elini ateşe,
Bu dünya da dayanamazken ahirette nasıl dayanırsın.
Sanma ki duracak bu dünya,
Muhakkak kopacak kıyamet anla,
İlahi emre uymazsan düşün bir ne olacak sana?
İnsan dediğin Allah'ı tanımak için geldi,
Sadece o değil ibadet için geldi,
Sen anlamazsan ey insan mahlukat ne anlar?
Anlamazsan en aşağılık mahlukat sen olursun,
Bir de bakmışsın ki cehennemde soluğu alırsın.
Dost dediği acı söyler amma öz söyler,
Özü sözü doğru insandan sana tavsiye ibadet,
Takva, huşu, haşyet olmadan yaşanmaz,
Bunlardan eksik yaşarsan bulursun belanı muhakkak.
Hakikatin sırrını vereyim mi? Namaz Oruç İnfak,
Anla bu ibadetleri buluş Kuran ile,
O zaman hikmeti akar Müslümanlığın,
Anlarsın kıymetin insanlığın.
İnsan olmak o kadar kolay değil,
Erişir insan ibadetle en yüce mertebeye,
Anlamazsa insan tövbeden bulur belasını,
Kapanmadan tövbe kapısı tövbe et,
Namaz ile buluşup yalvar yakar,
İşte insan dediğin o zaman gerçek insan...

Hakan Gökbaş

Gerisi Boş

Gidenlerin arkasından ağıt yakmaya değmez,
Gelenleri sevmeler içinse çok geç,
Hatıralarla avunmak zamanı,
Zira sevmeler için çok geç.

Hayat dediğin yolculukta sevmelere yer yok artık,
Belli ki kara sevdalar çoktan yaşanmış ve bitmiş,
İnanmak için çok geç kaldım sevgilere Allah'ım,
Uzak dursun benden sevmeler sevimler.

Anlam taşımaz ki bunca çileden sonra sevgi,
Zira şişti kafam çile çeke çeke,
Çekemeyeceğim belli kadın sesi,
Zira kadınlar artık hayatımda bir anıdan ibaret.

Kaçırmışız biz sevgi trenini,
Koştursakta arkasından yetişemeyiz,
Geçmiş yaş bitmiş iş,
Neden mi yürek yorgun ruh yorgun.

Şimdilerde uzaklara sevdalıyım,
Yalnız kalmalara ve denizde ki ufuklara muhtacım,
Yalnızlık iyidir sevdalardan dedim ya şişti kafam,
Bir de gürültü mü çekeceğim, hayatta olmaz.

Eskilerden kalma melodileri dinliyorum,
Bir kendime güveniyorum o bana yeter,
Bir zamanlar kocamandı yürek şimdi kendine yeter,
Zira susmalı tüm kadınlar ve konuşmamalı.

Ne anlamı var ki bir kadın sesinin yaşananlardan sonra,
Bir rüzgarın sesini duymalıyım bir de dalgaların,
Hayatta bunlardan daha gerçek ne var ki?
Bir de acı kahvem olmalı hayatımda gerisi boş...

Hakan Gökbaş

Hava Soğuk

Sürgün gecelerde üşür ellerim ayaklarım,
Buz gibi sağ yanım sol yanım,
Bir karanlık izbe sokaklar,
Dolaşırım gecelerde karanlığı taşıyan yüreğimle,
Sen ne sanıyorsun yalnızlığı hoş mu?
Bir kovulmuşluk temiz bir sopa yemişlik,
Ne sandın kolay mı?
Geceler çöker üzerime ben karanlık geceler karanlık,
Ulur durur gecenin içinde köpekler, yağar yağmur,
Dolaşırken ürperir için gecede,
Bir yanında yalnızlık bir yanında köpekler.
Ah o haysiyetsiz geceler ah,
Ne de zorlar insanı belaya bulaşmaya,
Bir kaldırımda sarhoşlar üşüyerek uyumaya çalışır,
Ben ise yalnız gece de aydınlığı arayan tek vücut.
Ne anlarsın sen ne anlarsın sarhoşun halinden,
Bir yandan midesi bulanır bir yandan içer,
İçi karanlık dışı karanlık izbe sokaklarda yapayalnız.
Adam ispiro içiyor sulandırmış görmüyor musun?
Sordun mu bir kere ne derdin var?
Belli ki yormuş hayat onu hayatı karanlık gecesi karanlık.
Yapma bir de sen iç bakalım o rezil ispiroyu,
Nasıl dönecek kafan kim bilir?
Ve hangi günahın pençesine düşeceksin o halde.
Ah dikenli günah sarmaşığı ah,
Nasıl da sarar karanlık gece de körpe vücutları,
Bir de bakmışsın ki bir körpe kahpe olmuş gece de,
Sen gördün mü halini o körpenin nereden bileceksin?
Sen ancak gündüzün koynunda ana kuzusu,
Ya sokaklarda yetim yavrular?
Ya tiner koklar ya esrar çeker,
Bir de bakmışsın on beşinde satılmış körpe beyni,
Sen sen var ya sen ancak kendi halinden anlarsın,
Çık hadi gece karanlığında sokaklara çık!
Nice hain emel kanına girer masum insanların,
Sen kirlisin sen onlar değil,
Sen ancak kendi nefsini bilirsin o da elbette anlarsın,
Peki ya onlar günah tuzağında sana göre puşt olmuş insanlar,
Ya onlar ya onlar senden kirlimi ki hor görürsün?
Sen ancak sofranda eğlen dur,
Onlar aç onlar bitap düşmüş,
Bak ben anlattıkça sende üşümelisin kendi haline,
Nerede sende karanlık sokakları gezecek yürek,
Ah anlasan bir anlasan sokaklar karanlık hava soğuk...

Hakan Gökbaş

İnsan Yorgun

Suskun sevdalar sus pus olmuş,
Hayatta görüş kısalmış her yer sis olmuş,
Bu yaştan sonra her yer karanlık olmuş,
Bir girdap ki ruh o girdapta boğulmuş.

Şah damarı kopmuş sanki insanın,
Edep haya yok olmuş,
İnsan dediğin paranın pulun kölesi olmuş,
Gerçek sevgiler yok olmuş.

Tımarhane duvarları üstüne üstüne gelmiş insanın,
Bir delilik bir namus çırpınışında insan çığrından çıkmış,
Ve elbette giyinmiş insan haya elbisesi,
Bir başka şekilde ortaya çıkmış.

Nefesi kesen bir hüzne ortak olmuş ruh,
Beden yorgun kalp yorgun,
Bir hiçliğe sarılıştta insan yorgun,
Anlasanıza insanın savaşında yine insan yorgun.

Hakan Gökbaş

İntiharımda Ya Rab

Sonbaharın puslu sisli soğuk havası,
Ey Allah'ım üşüyorum çok üşüyorum,
Ya Rab! Gözlerimden yaşlar döküyorum,
İçimde bir sancı ki her gün kan ağlıyorum,
Bitir artık dertlerim insafsızca eziyet çekiyorum.
Ellerim ayaklarım üşüyor yüreğim yaralı,
Küstürmekse kendine küsüyorum sana,
Keşke anlasaydın beni Ya Rab.
Nedir bende ki bu acıların temeli,
Gelinir mi bir insanın üstüne bu kadar Ya Rab,
Ağlayan gözlerimden adeta kan akıyor,
Kaderim mi benim acılar elemeler Ya Rab.
Ben dilemiştim sana kurban olmayı,
İsmail'i bıçak kesmedi sen beni kesiyorsun Ya Rab,
Keşke İsmail'in olaydım da bunca elemim olmayaydı,
Beni bir sen anlarsın sanıyordum,
Demek ki anlamıyor muşsun Ya Rab.
Ben senin işlediğin bir cinayetin kurbanıyım,
Neden bu kadar üstüme geliyorsun Ya Rab.
Bana hiç mi yok gülmek gülümsemek,
Bak yine ağlıyorum gözlerimde kanlı yaşlar Ya Rab.
Nasıl acımazsın ki bu kuluna! Kul ne yapabilir Allah'ına,
Sende medet arayıp duran bu kuluna,
Artık çareler ver Ya Rab.
İman'ımın temizliğini nasıl bilmezsin,
Beni kendine nasıl layık görmezsin,
Bunca dertten sonra huzurundan kovarsın,
Ben bu halde neyleyeyim Ya Rab.
Hakikat sadece acım elemim,
Çok yorulduğum kalmadı sabrım,
Kirllettin düşlerimi yaktın beni,
Daha benden ne istiyorsun Ya Rab!
Namazdan niyazdan uzak tutarsın,
İlaçları boğazımdan zakkumla geçirirsin,
Ne yapabilir ki kul Rabbi'ne?
Daha benden ne istiyorsun Ya Rab.
Çilemin yok mu biteceği,
Bende kalmadı derman diyorum anlamıyorsun,
Acımı kederimi dinleyen bilen de yok,
Sen çare değilsen bana kim çare Ya Rab.
Dua etmek için açsam ellerimi ters döndürürsün,
Kan kussam acımı içimi daha da acıtırsın,
Beni intihara sürükleyen sensin Allah,
Belki kavuşursun sen huzura benim intiharımda Ya Rab

Hakan Gökbaş

Kanlar Yeter

Serserinin hüznü başkaymış,
Hüznü günahındanmış,
Ağlarmış gözleri de kimse görmezmiş,
Allah'tan başkası tövbesini kabul etmezmiş.

Ne yapsın serseriye kim ne yapsın?
Sevsin ancak serseri serseriye,
Bana serseri ne lazım,
Zira usandım günahattan, Tövbe birde günahkar mı?

Anlayıp bilen olmasın onun halinden,
Kimseler bilmesin örtünsün yeter ki,
Sevsin kendince birini,
Zira bana yakışmaz serseri.

Ah Allah ah ne sözüm anlarsın ne halim,
Benim bitti diyorum pilim anlamıyorsun,
Neme lazım bundan gayrı sevmeler,
İstersen herkes seni sevsin ister sevmesin.

Allah dediğinin olur acıması,
Yok mu bana hiç acıman,
Bari bu sefer karar benim olsun,
Yok sevmelerle işim.

Sen hüznümden anlamazsan kim anlar,
Demek ki anlamak istemiyorsun,
Dokunma benim yalnızlığıma,
Gözyaşı ile akıttığım kanlar yeter...

Hakan Gökbaş

Kara Toprak

Cadı kazanı bir alemin içerisinde yok oluşlar,
Bir devran dönüyor ki öğütülüyor insan kader denilen taşta,
Bir insan kalmış adeta o taşların altında eziliyor,
Acı dert keder birikiyor acı her lisan.

Tertemiz duygular kaybedilmiş,
Saygı sevgi ise yok edilmiş,
Bir tuhaf kızgınlık yüzlerde,
Sanki insanlık katledilmiş.

Bir insana gülmeler yakışsa da somurtmuş tüm yüzler,
Adeta hüznü kaplamış içini insanların ve kir pas,
Aklanmak isteyen kim?
Sap sarı olmuş benizler ve solmuş yüzler.

Heyhat nasıl geçiyor ömürleri insanların?
Keşmekeş büyük bir karmaşa,
Nede olsa gelecek ya ölüm,
Ondan ötürü olsa bu haller.

Zira insana en sonunda yine ölüm yakışıyor,
Bir de bakmışsın en son nokta musalla taşı,
Ölü yıkayıcısının elinde cansız bir beden,
Son nokta işte son nokta kara toprak.

Ne ister ki insan güzel bir yaşamdan başka,
Ama elde edemez zira hayat umut edilenden başka,
Bir okyanus her insanın yaşanmışlığı,
Ama boş zira ölüm var.

İnsana en yakışan güzel yaşamakmış,
Hani nerede güzel yaşayan mutlu olan,
Belki mutluluklar ölümden sonra ki bahara,
O ise her insana var mı belli değil.

Ah o kara toprak ah,
Çürütecek en sonunda tüm bedenleri,
Kopacak ve bir gün kıyamet,
Anlayacak insan ne olduğunu.

Yok ki haddini bilen yok ki güzel olsun hayat,
İnsan dediğin feleğin çemberinde oyuncak,
Sönmüş nice hayatlar batmış ocaklar,
Böyle işte çoğuna böyle hayat.

Nereden geldiğine bir bak gelişin özün kara toprak,
Sen neye yararsın ki aslında ibadetten başka,
Hayatın özü ibadet ama nerede ibadet eden?
İşte yıldız gibi kayıyor hayatlar zira kötü akıbet.

Bir güneş gibi parlar nurlanır insan ibadetle,
Hani nerede saygı duyan Allah'a?

Namazsız olur mu saygı?
Baksana insan kendi halinde.

Ah o kara toprak kara toprak,
Bir gün seni de alacak içine,
Belli mi sonun ey insan belli mi?
Neyine güveniyorsun...

Hakan Gökbaş

Kolay Sanmıştım

Aykırı dūřlere ait hūzūnler,
Yarım kalan duygulara dair gōz yaşları,
İnsanın içini kemirip duran sorular,
Ve bezmiřlik hayattan solarken gūn geceye.

Akşamlar ah o kahpe akşamlar,
İnsanı yaralayan karanlık akşamlar,
şuursuzca uykusuz geçen geceler de,
İnsanı yaralayan bitiren geceler.

Trenler geçiyor trenler,
Vagon vagon hasret taşıyor,
Bir hasrete demlenişte,
İnsanlar acı çekiyor.

Ne anlar insan ne anlar?
Acıdan dertten başka ne yaşar?
İnsana biçilen gōmlek adeta kanlı imiş,
İnsanın ōmrū elem keder imiř.

Ah benim anlamsız mısralarım,
Ne de kōtūřnūz ne de kōtū,
Beni bir siz anlarsınız diyordum,
Meğer sizde anlamazmışsınız.

Ah benim kōtū kaderim ah,
Ne ilelere gebe daha bu yūrek kim bilir?
Bir hasret treninde vagon vagon gezer yūrek,
Ve hasretler de ilelere gebe ađlar durur yūrek.

Nedir insanın kara bahtına dūřen,
Hūzūnbaz seviřmeler mi geceler de,
Aman Ya Rabbi nede zormuş yaşamak,
Ben doğarken kolay sanmıştım...

Hakan Gōkbař

Korkmaktır Allah'tan

Bir tutulmuşluk bir şehvet,
Dudaklarda başlayıp biten bir titreyiş,
İnsanın canını ruhunu içine çeken bir şuhluk,
Nedir peki bu nedir? Aştır aşk.
İnsanı zehirli bir sarmaşık gibi saran,
Nice yuvalar yıkan bir şuhluk ve bilmemezlik,
Yahut işine gelmemezlik bir çılgınlık.
Sevmektir aslında gerçek olan saygıdır,
Şuhluk insana ne kazandırır ancak şehvet,
Ama sevdalar insanın yüreğini ısıtan sevdalar,
İnsanı gurbete düşüren yahut birleştiren sevdalar,
Özleyecekse işte insan onu özlemeli,
Dudaklarda başlayan aslında yalancı bir masal,
Kanma sakın bu masala kanma,
Yoksa bozulur düzenin kalmaz keyfin,
Beş on saniyelik şehvet için değmez,
Sevdalandığınla saygıyla buluşta sevdalan.
Ne yürekleri kan ağlatmıştır ah o aşk o deli aşk,
Savurmuştur önüne katıp şehvet rüzgarında,
Sonrası şuhluk bir de bakmışsın orospuluk,
Ne peki asıl olan ne?
Sevmek sevdalanmak güneş olmak ay olmak,
Ve aydınlatmak sevdiğinin yüreğini kelimelerle,
Bir saç okşayışı bir sevgi merhamet,
Ana olmak sevdasına düşmektir sevmek,
Yahut kana kana baba olmayı tada bilmektir.
Kucağına aldığı yavrunu hissede bilmek,
Titremektir Allah korkusundan sevmek.
Bak bakalım etrafına kim kazanmış boş yaşayıp?
Sana sevmek yaraşır boş palavradır aşk dedikleri,
Zehir içmek istemiyorsan kanma aşka,
Buluş sevgilerle sevdalarla saygıyla.
Ah o yok oluş ah ne de beterdir,
İnsanı hiç beklemediği yerde yakalar,
O son buluşa hazır olmalısın,
Lakin asıl yaşamak o son buluştur.
Asırlık nice sevdalar vardı eskiden,
Saygıyla kalplerde büyüyen nice sevdalar,
Şimdi çocuksu sevinçler almış yerini o sevdaların,
Bir de bakmışsın ki saygısızlık veryansın,
Şimdi ne ocaklar batıyor ve bitiyor yuva özlemleri,
İnsanlar bir boşlukta bir enayiyet duygusunda,
Boşluğa bakıyor da halinden habersiz,
Bir de bakmışsın ki ansızın ölüm gelmiş.
Ne istersin hayattan ne?
Düşmüşsün belki de fuhuş un en kötüsüne,
Nasıl olacak peki bundan sonra hayatın,
Fahişe gecelere armağan mı olacak tenin?
Korkmalısın korkmalı seni bir Yaradan var,
Nerede ki senin Yaradana saygın?
Olsun sevdiğine saygın sevgin
Bir helak oluşa sürüklenişte insanlar boş heveslerde,

Bir de bakmışsın ki namazsızlık başına vurmuş,
Farkında değil namaz değil derbeder aslında kendi,
Bak bakalım o karanlık geceye neler fısıldar?
Yalnız kalıp düşlesen ya cehennemi,
Belki o zaman Takva'n artar,
Nedir seni bekleyen son habersizsin,
Bi çare gönlün karanlık ruhun çökkün,
Zevki sefa sandığı hayatın öylesine boş ki,
Bir de bakmışsın bitmiş ömür dediğin saltanatın.
Hakikat nedir sanıyorsun nedir?
Özlem duymalısın en büyük rehber olan Kuran'a,
Sana yakışan ar namus temizlik,
Hayasızca sevişmelerle ancak kirlenirsin,
Ya bu hayasız sevişmeler sonun olursa!
Düşünmelisin kavramalısın artık nedir hayat,
Hazırlıktır ölüme ve korkmaktır Allah'tan...

Hakan Gökbaş

Kör Düğümler

Ayrılıklar bazen hüznün değıldir,
En güzel ayrılıklar kedersiz olanıdır,
Bir de sevdalar vardır,
Yüreğı titreten insanın içine işleyen sevdalar.

Türküler tadında bir vuslatı özlemek vardır,
Elbette o vuslatlar da nice sevinçler bekler insanı,
Özlemek ne ise vuslatta odur ayrılıklar da,
Ya bir tren garında ya da bir otobüs terminalinde.

Ne bekler ki sevdalılar vuslattan başka,
İçi içine sığmaz insanın ve mutluluk göz yaşları dökülür,
İnsan insan olmayı özler vuslatlar da,
Ve bir duygu şöleni yürekler de.

Bir an bile unutmaz sevgiliyi vuslatı bekleyenler,
Hasretler de insan yudum yudum yari içer yare susar,
Ve suskunlaşır yüreğı,
Gecenin aydınlanmasını bekler gibi bekleri yarini.

Öyle güzeldir ki vuslatlar da bakmak yarin gözlerine,
Akışına bırakır vuslatın heyecanını insan,
Başka bir lisan dile gelir,
İnsan dediğın vuslata dair şaşkınlar yaşar.

Demek ki böyleymiş sevdalanmalar,
Ayrılıklardan dönüşler de kalpler serinlermiş,
İnsana ne güzel de yakışmış vuslatlar,
Yürekte ki kör düğümler çözülürmüş.

Ah o kör düğümler insanı kara zindana hapseder,
İşte karanlıktır ayrılıklar da insanda ki çelişkiler,
Bir sevda masalına ait hüznler de,
Bir yar vardır bir de yaren...

Hakan Gökbaş

Kurtulmalısın İnsan

Hatırlayan yok anan yok,
İnsanı insan sanan çok,
Çıkmış insanlık insanlıktan,
Kendini insan sanan hayvan çok.

Merhamet nedir bilmiyor insan,
Baksana kediyle köpeğe nasıl anlaşıyor,
Hırlayan insan olmuş kediye köpeğe,
En zalim insan olmuş insan.

Bir insana yakışanın ne olduğu belli,
İnsana yakışan imanda iman,
İmansız ölmek istemiyorsan kıl namaz,
Zira namazsız insan olamıyor tam bir insan.

Melekler yaklaşsın diliyorsan sana,
Oruç ile temizlenmelisin,
Malının fazlasını infak edip,
Kurtulmalısın insan...

Hakan Gökbaş

Kurtulsun

Sabrin son deminde insan ne hallerde,
Aman Allah'ım bu ne zor elem,
Acı dert sinmiş yüreğime,
Bir insan bu kadar mı acı çeker?
Allah'ım kaldır bu derdi üstümden,
Vallahi dayanamaz bu derde belki Eyüp kulun bile.

Allah'ım derdin sebebi ne?
Bu kahrolası acılar bitmeyecek mi?
Ben ağlıyorum kalp ağlıyor,
Yoruldum Ya Rab bunca acı niye,
Belli ki sızım hiç bitmeyecek,
Acılar böyle sürüp gidecek,
Haykırıyorum kes bari şah damarım,
Belki o zaman huzur bulur ruhum.

Acının böylesi olur mu?
Bacaklarda korkutucu bir cehennem elemi,
Yürekte hiç bitmeyen bir korku,
Yetmezmiş gibi birde Ya Rab,
İbadetsiz kalmak en büyük azap,
Ne ister can canan senden başka?
Neden yarattın beni mayam ya taşsa kayaysa,
Sen diyorsun Kuran'da Allah korkusundan nice taşlar parçalanır,
Bitmedi mi Ya Rab bunca çile.

Geçmez acıdır ağzımın tadı,
Su ile doyarım acı tattan ötürü gece gündüz,
Bir de yetmezmiş gibi bolca idrara çıkma,
Bu nasıl bir hal abdest bile tutmuyor can,
Ben abdest aldıkça bozduran sen,
Namaz dedikçe uzaklaştıran sen,
Neylesin kulun bu halde,
Beni yakan yıkan acıtan sen.

Kul küser mi hiç Rab'bine belki değilim küs ama,
Can dayandı artık boğaza,
Heyhat acı ile geçen koca on beş yıl,
Dahası ne olsun bana sanki bu yıllar asır,
Allah'ım acıman yok mu?
Bir nefeslik canım var bari al canımı,
Kederdeyim elemdeyim acıdayım,
Bari yak gönlümde aşkının ateşin.

Güle hasret bülbüle hasret,
Aşık dediğin maşuğuna hasret,
Neyin nesi bu azap can serinliğe hasret,
Olur mu deme dünya da cehennem,
Ya Rab dünya da zakkum yediren sen,
Acı ile o zakkumu yiyen ben,
Nereye istikamet gidiş nereye,
Bir kuru lokmam var oda dizilmiş boğaza,

Canım yanarken derdimi nasıl anlatayım daha,
Ya Rab acı bitsin bu dert bu ızdırıp bu elem,
Zira canın dayanacak hali kaldı ne ruhun,
Bari gelsin ecelde kurtulsun bu kulun...

Hakan Gökbaşı

Lavinya

Alt yapısında ne var aşkın hüznünün?
Sevda türkülerinin içinde ne var?
Bir türkü çığırıyor gönül uzak mesafelere dair,
Üşüyorum yüreğim ayaklarım ellerim,
Bir gurbet treni vagonlarında hasreti taşıyor,
Uzun bir yolculukta hasret ciğerlerime işliyor,
Sensizlik kokan nefesimde acı bir tat,
Ah be benim sevdiceğim yüreğim yanıyor,
Nasıl da işlemiş sevdan içime?
Bir karanlık düş giriyor yalnızlığımda kanıma,
Gittin ya benim güzel Lavinya'm içim acıyor,
Mevsim sonbahar hayat öyle biçimsiz ki sensiz,
Ben gidiyorum bir sen gidiyorsun bir de gurbet treni,
Ne de çok sevmişim seni oysa ki yalanmış,
Zira sen gittin Lavinya gitmesen olmaz mıydı?
Bak güneş buz gibi doğuyor karanlık gecelerden sonra,
Ve ısıtmıyor yaz ya da kış hiç bir güneş beni,
Zira sen yoksun nasıl ısına bilirim ki?
Bak Lavinya hiç bir çiçeğe senin kokun sinmemiş,
Ne yazık ki kokunda haram bana,
Ah o gudubet yalnız geceler ah,
Ne de çekilmez ne de zor...

Hakan Gökbaş

Leyla'ya Sevdalan

Sevda gönle düştü mü sorma gitsin,
Ne ferman dinler ne derman,
Bir insan sevdaya düşmeye dursun,
Ne gurbet dinler ne hasret.

Vuslata sevdalanan bir gönül,
Düştü mü maşuğun aşkına,
Ne yol dinler ne yordam,
Gider akıl baştan sadece sever.

Bir insanın yüreğine en çok dokunan hasret,
Acıda olsa hasret katlanır hasrete yine de sever,
Belli ki sevdaya düşmek böyle bir şey,
İnsan aşk ile meşk sever.

Sevda şarabından içipte sarhoş olmayan mı var?
Bir türkü dilinde aşka düşer sevdaya düşer,
Uzar yollar mısralar uzar,
İnsan yine de sevda durağı arar.

Bir nevi ilaç gibidir sevmeler,
Sürer sevdalar asırlarca sürer,
Bir destan olur Leyla ile Mecnun'da,
İnsan bir tek sevdaya susar.

Uslanmak bilmeyen deli gönlüm ne ararsın?
Bir aşkın elinde tutuşmak mı istersin?
Yan kavrul o zaman sen de Mecnun gibi,
Kan sevdaya susa Mecnun'un meşkine.

Ah edersen zulme uğrarsın ah etme sevgiliye,
Deli gönlüm O'da senin gibi belki gurbette,
Yalındır sevdalar sevmeler yalın,
Düş bir sevgilinin aşkına,
Sevdalan deli gönül Leyla'ya sevdalan...

Hakan Gökbaş

Mezeler Şaraplar

Şatılık düşlerin hayattan kopardığı,
İnsanın yüreğinin karardığı,
Bir feryadı figanın göğsüne yükseldiği,
Acıların içerisinde insan.

Acıyla demlenişlerde ölüme koşan,
Yakarıp yakarıp ta boşa yorulan,
Hayatın sillesini yiyipte yere düşen,
İnsanın kara rüyasıdır bu.

Bir acı rakı sofrası adeta hayat,
Günah ile bezenmiş sanki tüm hayat,
Ve bakıyor boşluğa insanların gözleri,
Bir deli savrulmuş bir cendere bu hayat.

Nedir bu insanı çığırından çıkaran işler,
Günah ile karışmış harmanlanmış tüm kalpler,
İnsanın insanlık vasfı kalmamış,
Bir de bakmışsın ki kedi köpektен beter.

Ne bu Ya Rab ne bu insanda ki hal,
Sanki geçmiş zamanların tüm günahları bu zamanda,
Bir acayip olmuş insanlar,
Şuh kahkahalar ve mezeler şaraplar...

Ne anlar insan kafayı bulmaktan ne anlar?
Şuh kahkahalarda kumara dalmaktan ne anlar?
Soruyorum kendime nereye gidiyor dünya?
İnsan insan olmaktan çıktıktan sonrasında,
Bu kokuşmuş hayat neye yarar...

Hakan Gökbaş

Namustur Yaşamak

Bir namustur yaşamak hayatı en temiz haliyle,
Edeptir insana lazım olan elbette,
Sokaklar kokmamalı fuhuş ve elbette insanlar olmalı dürüst,
Ah dünya ne kadar da sahte oldun ve elbette şaştın.

Hayır hayır şaşan dünya değil insan,
Unutmuş beşer olmayı insan,
En değerli varlığa bile değer veren kalmamış,
Hor görülmüş kadın halbuki kadın en değerli insan.
Nedir kadın dediğin en güzel Esmâ'sı Allah'ın Rahim,
Anlasana cennette kadın cehennemde,
Suçu kendinde ara kadında değil,
Heyhat insan sensin metres kadın değil...

Ne demek metres tutmak evdeki eşe ne olacak?
Sen sanıyorsun ki dört eşlilik helal,
Cahiliye adeti bitsin diyeydi dört evlilik,
Sen sanıyorsun ki hala aynı kural var,
Hayır hayır öyle değil yakında bileceksin,
Nerede efendimizde on bir kadın!
Hem on bir kadının olacak hem namaz kılacaksın,
Nasıl olacak bu şekilde ibadet var mı izahı?
Bırak onu kıskanırlar bir birlerini ve elbette haysiyetsizlik.

Yakıştırdığın şeye bak peygambere Kuran'da geçen belli,
Ne haddine sünnet uydurmak nasıl inanırsın on bir eşe,
Saçmalayacağına Kuran'ı irdele aksın hikmet sana,
Kıskanma adam gibi Kuran okuyanı çünkü değil sandığın gibi,
Allah biz bir şeyi neyh ettiyse yerine daha iyisini getiririz diyor,
Ey akıl bilmez beşer nasıl olacak dört eş?
Kaldımı ki cariyelik dört eşlilik olsun,
Acep aklın nerede fikrin nerede?
Ya uçkurunda ya belinde,
İmanlı'ya yakışan tek eş o zaman öyleydi değişti devir,
Neyh oldu cariyelik adeti bitti dört eşlilik adeti,
Birde diyorsun on bir eş nasıl olacak anlat bakalım?
Nerede sende mantık nerede akıl?
Yapma etme sahip çık diline,
Senin yüzünden soğuyor bak bu millet imandan,
Senin haberin yok Salih İrşad yolundan...

Hakan Gökbaş

Ne Gerek

Sarılıp yatmaya yar mı gerek?
Görülecek bir hali mi var yarin?
Yar demeye bin şahit gerek,
Uzar gider mısralar artık yare ne gerek?
Biline ki kokluyorum yalnızlığı en sade haliyle,
Belli ki bundan böyle bana yalnızlık gerek.

Hakikaten neydi sevmek sevimlik?
Körü körüne bağlanmak mıydı birine?
Yok öyle yağma artık kimse yağmalayamaz yüreğimi,
Bana kocaman bir yalnızlık ve hakikaten duruluk gerek.

Neye yarar ki sevmeler sevimlikler?
Buz gibi yalnızlık kokuyor bakın mısralar,
Üç günlük dünya da kalp kırmaya ne gerek?
Kalp kırmaktansa kalırım yalnız bana bu gerek,
Söyleyin dostlar üç kuruşluk sevdalara kanmak ne demek,
Bir kan emici yarasa gibi sevgililer emdiler kanımı,
Bundan böyle bana sevmek sevimlik ne gerek...

Hakan Gökbaş

Ne Mümkün?

Git be sende git! Ah o kahpe geceler sizde gidin,
Bir gündüz kalsın yanıma kar ve uyuyayım gündüz,
Hep aydınlık olsun yüzüm kocaman yalnızlığımda,
Ve elbette bir de kurduğum güzel düşlerim olsun.

Olsun işte ayazı yaşayan ömrümde yalnızlık gülüşüm,
Bir aykırılık artık sevdalar sevmeler artık benim ölümüm,
Ah be Rab'bim keşke en başta anlasaydın,
Bu saatten sonra ne işe yarar sevda?

Laf anlamayan bir sevgilimi uslandıracak kanayan yüreği?
Zor be Allah'ım zor yani olmaz bundan sonra,
Ne büyük aşklar yaşamış bu yürek bilseydin,
Yazsaydın ya o eski sevgilileri? Şimdi onlarda boş.

Ne ister kul Allah'tan ömrün yarısında?
Çoğu istemez belki yalnızlık!
Ama benim dilediğim tek şey yalnızlık!
Neden mi? Bunca çileden sonra sevgi de ne?

Aman Allah'ım başıma belamı olacak bir kadın?
Aman geri dursun kahpe gecelere armağan olmam,
Yani demem o ki gündüz örtüm geceler şiirlerim,
Sevda mı geri dursun çünkü sigaram öksürüklerim.

Öksüz bırakmışsın sen Allah'ım düşlerimi,
Yarım kalmış bir hayat çileden sonra ne bekler?
Elbette yalnızlık ve gündüz uykuları,
Neden demeyin dostlar zira yoruldum artık.

Ne anlatsanıza sevda sevgi dedikleri?
Allah aşkına ne önemi var üç kuruşluk zevkin?
Ah o hayatıma giren kadınlar neredesiniz?
Alıp götürdünüz ömrümden ömür benim.

Tiryaki düşlerim o denli derin nefesler çekiyor ki, Yalnızlıktan usanmak ne mümkün,
Bir yalnızlık güncesi tutuyorum şiirlerimde,
Artık sevmek sevilme ne mümkün....

Hakan Gökbaş

Ne Yapsın?

Su bile toprağa kanarmış,
Hasreti tohumun filizlenmesiymiş suyun,
Ne var ki ne toprak çokmuş ne su,
Su toprağa hasretmiş toprak suya,
Tohumu iyiye su yararmış toprağa,
Yoksa tohum ktyese su ne yapsın toprak ne yapsın?

Hakan Gökbaş

Neden Yaşadım?

Bir alem yok olmuş gidiyor,
Nice devler yıkılıp gidiyor,
Hayat dediğin boşa akıyor,
Ömür ne de çabuk bitiyorsun.

Yaşlandık artık yaşlı bir çınar olduk,
Bundan sonra bize edepten başka ne gerek,
Haya elbisesini yırtanlarla yok işimiz,
Bitti ömürde kadınla işimiz.

Anlamaz ki bizi hiç bir kadın,
Bir tiksinti bir iğrençlik,
Ömür potasında başka eridik,
Bitti İnşallah bu rezillik.

Anlayan olmaz bilmez kimse hali,
Sevdaya düşmeye korkar yürek o da haklı,
Vesselam bu kara düzende her şey kirli,
Demek ki yarısında ömrün bitmiş hayat.

Hayatı en iyi anlayan ben olsam ne olur,
Zira anlamak yetmiyor korkuyorum yaşamaktan,
Küçük bir çocuğun ürkek bakışları gözlerimde,
Hayattan kadından çoluk çocuktan üşüyorum.

Gel etme hayat belleme daha fazla anamı,
Ne istedin ki benden anlamadım?
Mümkün değilse yaşamak adam gibi,
Ben bunca hayatı neden yaşadım...

Hakan Gökbaş

Neyine Gerekse

Şiir mi utanmalı şair mi bilmem,
Bir ayaz düşü yazıyor kalem,
Sanki mısralar anlamsız şiirler boş,
Yalnız kalmış şair şiir yalnız.

Belki de artık yoktur önemi şiirin,
İnsanı insan yapan değerler yoksa şiirde ne var ki?
Anlamsız ve boş sözlerden ibaretse,
Neye yarar şiir şair neye yarar.

Bir türkünün kanadına tutunur bazen şair,
Bazen köy kokan mısralara,
Ama mutlaka döker içini şair,
Bembeyaz temiz sayfalara.

Ne anladın okudun da Allah aşkına,
Bir kaç dizeden ibaret kulağına hoş gelen bu sözler,
Belki de şiire aşıksındır kim bilir,
Fakat verme mana oku geç belki de böylesi daha iyi.

Cümleler kısa ve devrik,
Tıpkı insan gibi aslında,
Devrik cümlelerde boğulmuş insanı anlatan,
Mısraları anlatıyor bir bir heceler.

Ne gerek şaire şiirden başka?
Ne ekmek kapısı olabiliyor şiir,
Ne de doyurabiliyor karnını,
Belki de boş kelimelerden ibarettir şiir.

Sende mi şairsin yoksa vallahi sen söyle,
Neye yaradı şairliğin bu zamana kadar?
Belki de yaramıştır vardır belki şairliğinde,
İnsanlığa dair notlar.

Yaramaz bir şairim sadece hecelerle oynuyorum,
Öyle katmerli cümleler kurmuyorum,
Şiirin ruhu ile oynuyorum,
Belki ondandır sevilmiyorum.

Kaç dize kaç şiir yazıldı da silindi,
Belki de yazmaktan çok silmeyi seviyorum,
Bir yakarış sevdaya dair şiirlerim,
Belki de sevdalarımın utanıyorum.

Ne yazar ki şair ya da neyi yazar?
Dökülür belki bir kaç mısra,
Veyahut destansı uzun mısralar,
Ama mutlaka anlatır şair bir şeyleri.

Bazende şair değil okuyan mana verir şiire,
Saçmalayan cümleler kurmuştur belki de şair,

Edep yahu kimse de kalmamış şiir aşkı,
Hala yazıyor şair şiir neyine gerekse...

Hakan Gökbaş

O Şair

Beni bir şair denizlere sormuş;
Şaşırdım doğrusu, dedim ne alaka?
Meğerse biliyormuş benim enginlerin şairi olduğumu,
İçi ürpermiş olsa gerek ki denizlerin buz gibi havasından,
Ayağını bile uzatamamış yakında ki dalgalara,
Oysa ki sorduğunda öğrenmeliydi!
Zordur ufukların şairi olmak.

Benim her denize bakışımda içim ısınır,
Zira uzaklardan bir gemi yanaşır sanki yüreğime,
O sormuş beni ama verir mi denizler sırrı mı?
O ben üşüyorum sanmış oysa ki sıcacık denizler.

Ufukta ne zaman güneşe dair bir çizgi görsem,
En derinlerine dalarım ben o ufukların en derinlerine,
Bir de bakmışsın o deniz ben olmuşum,
Yahut o dümdüz ayna gibi gökyüzü olmuşum,
Ama yine de zor denizlerin şairi olmak,
Zira ya güneş yakar ya yağmurlar üşütür.

Bir şair diğer şairi neden sorar ki?
Merakı benimdir her halde,
Zira şiirler apaçık ortada,
Ama şair hala gizli mısralarda,
Anlasaydı sormazdı zira istese de çözemez gizemi mi.

Ey o yaman dalgalar hadi anlatın beni o şaire,
Rüzgar nedir nasıl eser yüreğime hadi anlatın,
Belki o zaman anlar beni,
Neden ufukların şairi olduğumu.

Anlasa ah bir anlasa o zaman kavuşur huzura,
Ama zor beni anlamak zira silinmiş mısralar,
Silik şiirlerde şairi bulmak ne mümkün?
Şair dediğin ancak ufuklarda anlaşılır,
Bir şairin en çok kıskandığı şey mavilerdir,
Benim denizleri sevişimde bir kıskançlık var,
Hem aşığım hem kıskanıyorum,
Nereden bilecek o şair?

Hakan Gökbaş

Ölmüş Kediler

Bir kar yağışında sokakta üşür kediler,
Sarılmışlardır bir birlerine titrerler,
Ne doyuranları vardır ne de açlıkları biiter,
Sokakta aç aç dolanır kediler.
Bir sahiplenen yoktur onları,
Avaredir titreyen gönülleri,
Bir o kadar masum bir o kadar korkak,
Kaçar insandan açlıktan ağlayan kediler.
Bir masal gibidir onlar için birinin başını okşamayı,
Öyle öksüz yetimdir ki kediler,
Ağlar geceleri titreyerek o masum kediler.
Bir dişi kediye görürsün yavruları için azık arayan,
O kadar masum ve çaresizce arar,
Yavruları ise masumanedir açlıktan ağlar,
Ah o kedileri görmeyen bizler,
Kim bilir ne kadar da merhametsiz ve duygusuz,
Oysa ki onlar sokakların sahipsiz kedisi,
Keşke derler gözlerimize her bakışlarında,
Keşke olsa bizi doyuran,
Öylesine masumca miyavlarlar ki,
Yine de gözükmezler gözümüze,
Ve duymaz kulaklarımız onları,
Bir de bakmışsın ki bir çöplük kenarında ölmüş kediler...

Hakan Gökbaş

Ömrüm Benim

Ah be yar ah be yaren neredesin,
Yahut var mıydı bir yar yaren?
Ah be bitip giden ömrüm,
Neyin var elinde neyin?
Körü körüne sevdalandığın mısralardan başka,
Ey deli gönlüm neyin var elinde neyin?
Bir saz sesi duysan akar gözün yaşı tane tane,
Ey öksüzüm yetimim neyin var elinde neyin?
Isınmaz sana kimsenin yüreği,
Gözlerinde ki yaştan başka neyin var elinde neyin?
Yakarına boşuna Rabbi'ne sana güzel gelmeyecek dünya,
Kısa yoldan kestirmeden bitecek ömrün ağlayarak,
Sanma sakın var sana mutluluk,
Ah öksüz yetim kızım babandan gayrı neyin vardı,
Rab'bin aldı babanı da elden,
Belli seninde ağlar gözlerin sızlar için,
Ah be kader ah be kör talih,
Göz kör kulak duymaz bel bükük,
Geçerse ancak böyle geçer ömür,
Yana yana kor ateşlerde,
Kim anlar derdinden senin anlamazsa Allah,
Koy versin gitsin göz yaşın o kıydıktan sonra,
Kim kıymaz ki sana kim kıymaz ki,
Ağla dur dertli gamlı ömrüm,
Ağla dur elem dolu azap dolu ömrüm benim.

Hakan Gökbaş

Salalar Okunur Salalar

Salalar okunur salalar,
Bir an durur sanki tüm saatler,
Öyle bir iç çekiştir ki o ölümler,
Adeta ölümden kaçışır insanlar.
Ah o Sabah okunan ölüm salaları,
İnsana ölümü hatırlatan salalar.
İnsanın içini kemirir durur ölüm denilen,
Çöker bakmışsın ki bir anda yaşlılık,
Alınır bir gün seninde ölüm haberin,
İnsanın içine oturan o salalar.
Vakit geldiyse ertelenmez,
İnsan sevmez ona hoş gelmez,
Ah o salalarla gelen ölüm haberi,
Dilemesekte ölümün habercisi.
Bir dua bekler mezarlıkta ölüler,
Kaçışır durur insanlar o mezarlıklardan,
Buz gibidir ölüye aslında başında dikili o soğuk mermer,
Bir gelir başa ölüm denilen.
Kesilir nefes can boğazda kalır,
Allah ölüm için nice sebepler yaratır,
Aslında sebepler değildir öldüren,
Vade yetmiştir gelmiştir vakit.
Ertelense o ölüm ne olacak ki?
Bir gün mutlaka başa gelecek,
Yoktur çoğunun ahirete azığı,
İnsan mutlak hesaba çekilecek.
Ah o Azrail denilen ne de acıtır alırken canı,
Bir anlasa insan lakin nerede şuur,
Bir gün elbet bitecek ömür,
Bilmez insan eylenir durur.
Ah o iç acıtan salalar ne de sancılı okunur,
Birileri biner o dört kolluya,
Bir de bakmışsın ki kara toprakla buluşur.
Ah anlasaydı insan anlasaydı,
Ahiretin azabından anlasaydı,
O vakit böyle mi olurdu ölümler,
Düğün olurdu dernek olurdu ibadetli ölümler.
Kalmamış beş vakit namaz kılan,
Adeta Hristiyanlar gibi Cumadan Cumaya namazlar,
Ah nerede infak edip malının fazlasını verenler,
Ah ne zalimdir ibadetsiz ömürlere ölümler.
Okunan Fatiha'lar kurtaramaz insanı,
Ömründe ibadet olmayana ne yarar dualar?
Bir de bakmışsın ki kara toprağa düşer,
Ah ne karanlıktır o mezarlar.
Hesabı unutulunca insan kalır ibadetsiz,
Allah demeyen kalpler bir de bakmışsın ki kararmış,
Mezar kadar karanlık kalplerde bir de bakmışsın ki,
Günahlar cilalanmış o insan günahı sevmiş,
Böylesi karanlık gönüller bir de bakmışsın ki,
Karanlık mezarda hem üşümüş hem korkmuş.
Duyulmayan Ezan'lar ah o insanın duymadıkları,

Etse de insan için Melek'ler dua,
Ah o insan ne de yaramaz Rab'bine ne kadar da hırçın.
Şeytanın vesvesesi çok Besmele'siz insana,
Kınar kir pas tutan ruhu her an şeytana,
Bir de bakmışsın ki düşmüş günah çukuruna,
Ne de zordur ölüm öyle insana.
Salalar ah insanı ürperten salalar,
Beladır ibadetsiz insanın başına bela,
Bir anlayan yok mu artık,
İbadetsiz çıkmak çok zor Allah'ın huzuruna...

Hakan Gökbaş

Sarhoşlara Meze

Geceler ne de kötü dilim varmıyor ama ne de puşt,
Ne akşamlarda, ne karanlıklarda nice hayatlar sönüyor,
İzbe sokaklarda zakkum mu gül mü belirsiz kadınlar,
Erkeklerin mezesi oluyor.
Ah o kadınlar hangi kaderi yaşıyor,
Ağıt yaka yaka ölecekler belli ki,
Zira onlar puşt gecelerde meze herkese,
Bir de elbette çekerler ağız kokusunu sarhoşların,
Bir deli rüzgar savursa saçlarını o kadınların,
Of yavrum diye laf atan bir sarhoş çıkar karşısına,
Ve birde bakmışsın kurban gitmiş bir dakikalık zevke.
Ne anne olabilmiş ne kardeş ne evine kadın,
İşte olmuş ya sarhoşlara meze,
Vay anam vay ne acı kader,
Ah be deli rüzgarda savrulan kadın,
Nereye gidiyor ömrün sen nereye gidiyorsun,
Yahut avradını bilmem ne ettiğimin sarhoşları,
Neden seni ve ananı belliyor,
Demek ki bu iki yakası bir araya gelmez dünya da,
Kader sana ters dönüyormuş be kadın.
Bir de adına senin orospu derler,
Sen değil ey kadın seni senlikten çıkaran kader orospu...

Hakan Gökbaş

Son Buldum Ben

Ömür dediğin kara zindan,
Yaşamak için ne var elde?
Bir yıldız gibi kayıp gitti ömür,
Ağla gözlerim ağla ne var elinde?

Bir kuytu köşede ağlasam,
Duymasa kimseler sesimi,
Boğulsam hıçkırıklarım da,
Anlamasa kimse ağladığım.

Bizden geçti baharlar hayat kara kış,
Üşür durur yürek ne fayda,
Bir büyük kıyamet kopmuş yürekte,
Bize aşklar sevdalar ne fayda.

Bir tek yar yaren Allah,
Sanki O'da küsmüş bize,
Bir acının içinde kıvranır dururum,
Tükenmek bilmez dertler.

İsyan ne fayda ki şükretmek gerek,
Ağlayınca gözler sanma şükürden uzağım,
Ağıtta yaksam çeksem de acı yine gönül Allah der,
Anlayan yok halimden dertlerim belimi büker.

Keşke hiç olmasaydı isyan,
Tanısaydı Rabbi'ni insan,
Ne de güzel olurdu kılsaydı namazın,
Boşa geçmeseydi hayat ve olmasaydı sonu hüsrân.

Vay benim bahtsız başım vay,
Ne namaz var ne niyaz?
Ne olacak nasıl sürececek hayat?
Olur mu hiç secdesiz baş.

Hayat belki değil kimseye bayram,
Bir de bana sor ne elemeler ne acılar var bende,
Korkuyorum bazen kendi isyanımdan,
Bir perde var adeta gözümde kalbimde.

Allah'ım dualarla yakardığım sensin,
Duy gayrı sesimi azalt şu elemimi,
Bir tek sensin belki anlayan beni,
Kılsın beni namaz kılayım ben namaz.

Sultan Süleyman'ın hazinelerini dileyen yok,
Kuru ekmekte olsa olsun hayatımda namaz,
Görmek ister kalp göz gül Cemal'in,
Karanlık sensin anla beni bütün dünyam.

Eriyip bitiyor bak yürek acılar ise ömrüm acıtır,
Bilmem nasıl sürececek bu ömür,

Katlanmak zor çileye kedere,
Ya Rab ya kaldır ya da bitir bu elemi son buldum ben...

Hakan Gökbaş

Son Dem

Ne ister ki insan ne ister?
Bir mutluluk ister, hayattan pay ister.
Nerede bizde hayattan pay,
Ömür acıyla ızdırapla geçer,
Demek ki büyük bir ah eden var,
O yüzden ömür acıyla dert ile geçer.
Ay benim garipçe geçen ömrüm,
Ne var elinde yürekte elemden başka,
Savrulur durursun bir oyana bir bu yana,
Belli ki acıların dertlerin ruhuna işler.
Bitmeyen ömrün acıyla demlenişinde,
Demek ki canım gönlüm sana yakışan dert keder,
Çalamıyorsun ki saz elemin aksa yüreğinden ellerine,
Demek ki sana sazda sözde haram,
Vay benim ah ile vah ile geçmiş ömrüm,
Bundan sonra sana ne yakışır?
Elbette elem ve keder.
Ömür ömür neden bittin erkenden,
Bak saçlar sakallar ağardı, saçlar döküldü,
Demek ki bu artık son dem...

Hakan Gökbaş

Son Demmiş

Bir karanlık ki sanki hiç çıkış yok aydınlığa,
İnsanı kahreden bir hüznün ve ayrılıklar,
Mahsun yürek akıl uğramış zarara,
Bir de bakmışsın hüznübaz sevişmelere kalmışsın.

Dur durak bilmiyor gönül bir yaren arıyor,
Sanki mutlu edecekmiş gibi,
Oysa ki nerede mutluluk,
Çile ile yoğrulmuş yürek.

Bir yürek hassasiyeti oluşmuş,
Dokunsanız ağlayacağım,
Elem dolu hayatta acıları içmişim şarap gibi,
Bir kördüğüm olmuş sevdalar yürekte ve kararmış.

Karanlığa seslendiğin zaman ne olur bilir misiniz?
Ses geri size döner ve uğultulu bir şekilde,
Dona kalırsınız korkarsınız kendi sesinizin yansımasından,
Ah o yankılar yansımalar bitirdi hayatı tam ortasında.

Nedir sevdalanmalar? Hakikaten nedir?
Bir ortak yan bulmak mı sevgiliyle,
Yoksa sadece kuru kuruya sevmek mi?
Bir anlasam şu sevdayı ama anlayamıyorum.

Çelik zırh giyinmiş sanki yürek,
Vermiyor yeni sevmelere izin,
Giremiyor kimse kalbime,
Hüznün doluyor yalnızlıkta demlenmiş ruhum.

Acep ne haldedir eski sevgililer,
Kimler ne durumlarda kimlerledir,
Ah o bela sevdalarım,
Ne gibi bir surette siz kim bilir.

Demek ki ayaza çalınmış düşler,
Tüm maviler siyaha boyanmış,
Gökkuşuğu ise kaybolmuş,
Demek ki sevda için bu son demmiş...

Hakan Gökbaş

Sonbahar Ömür

İçimde bir keder var nasıl bir kederse artık vurgun yemiş gibiyim,
Yüreğin sıcacık olması gereken demlerde kocaman bir acının içerisindeyim,
Belli ki bitmeyecek çileler gam dolu hayatın tam ortasındaayım,
Neden bilinmez çekilen acılar bir virane yurt olmuş yürek,
Karanlık bir düşünce soluyor nefes,
Demek ki daha bitmedi! Elem yaşamak dediğin bin keder.
Ne bu solan güle benzer ömrümün acısı derdi kederi?
Ah be dünya kahpe dünya daha nasıl geçeceğim feleğin çemberinden?
Belli ki doymak yok acılara bitse ne olacak ki? Unutmak mümkün değil,
Hüznün ciğerlere oturduğu yerde kanser sarmış sanki tüm vücudu,
Çekilen acı belli değil dert belli değil,
Değiş diyorum kadere değişmiyor demek ki bundan sonra sonbahar ömür...

Hakan Gökbaş

Tarumar Oldu Yürek

Tarumar oldu yürek can tarumar oldu,
Hayat dediğin yolculuk adeta son buldu,
Vurgun yedi yürek fazlasıyla yoruldu,
Gel canım ölüm gel artık can yoruldu.

Bir insanın eleme bunca mı olur?
İnsanın içine acı oturur,
Hayat kahır dolu yürekte azap,
Adeta dünya da cehennem yaşanır.

Bir kahır ordusu çöküyor tüm gücü ile üstüme,
Bir deli rüzgar savuruyor beni ateşlere,
Bende ne can kaldı ne canan,
Hayat geçiyor acı ile dert ile.

Ateşler ah o yürekteki kor ateşler,
Yakar ruhu bedeni beni benden eden ateşler,
Ben neylemişim de bunca dertle kalmışım baş başa,
Beni denizlerde bir oyana bir bu yana savuran dertler.

Aydınlık ne zaman karanlık dört bir yan,
Ne ay gözüdür geceleri ne de yıldızlar,
An ve an ölüyor can ruh beden ölüyor,
Bunca çile dert dünyasında sanki ecel geliyor.

Ne ister Yaradan Mevla ne ister candan,
Çıktı adeta can bedenden,
Yoksun yürek candan canandan,
Asırlardır çekiliyor sanki bu can yangını.

Titrese annem üstüme titrese,
Ah o canım anam derdim dinlese,
Benden başka gören yok halimi,
Derdime derman olan yok anlayan yok.

Ah anacım canım anacım anlasan olmaz mı?
Keşke sorsan derdim dermanım olsan canım anacım,
Ben benden geçtim dostlarım,
Ne arayanım var ne de soranım.

Ah beni benden alan bu hallerim,
Ne zaman kavuşacak ruh özgürlüğe,
Ne zaman çıkacak bu can,
Ne zaman ne zaman kurtuluşlar.

Bitmez mısralar dertler bitmez,
Bu kulun belli ki halini anlayan olmaz,
Feleğin çemberinde zamanla oyun olmaz,
Geçmez zaman durur adeta yangınsız halim olmaz...

Hakan Gökbaş

Tımarhane Duvarları

Tımarhane duvarları gelir insanın üstüne üstüne,
Bir yalnızlık öyküsüdür o duvarlar insanı delirten duvarlar,
Özgürlükten yoksun insandan yoksun,
Ah ne kötüdür o duvarlar, o duvarlar.

Bir anlayan yoktur aslında seni,
Ne doktoru anlar ne hemşiresi,
Seni bir anlayan vardır o da seni çıldırtan yalnızlığın,
Vursan kanatsan ellerini ne fayda,
Ne kötüdür ah ne kötü o duvarlar.

Ne aşk ister orada gönül ne meşk,
Bir ölüm sessizliğinde çığlık atar yalnızlığın,
İnsanın aklına mukayyet olamadığı yerlerdir,
İnsanı çileden çıkaran o duvarlar.

Ölsen bir dert yaşasan bir dert,
Kocaman bir sessizliktir yalnızlıkta o duvarlar,
Aklı başında konuşacak kimse yok,
Ne de zordur yaşamak oralarda ne de zor.

Doktor ayırır sana iki üç dakika,
Sanki o sırada anlayacak derdini,
Utanmaz arlanmaz bir sızı,
Yüreği dağılayan o duvarlar.

Kimi esrarkeş kimi şizofren,
Kimi ise zıvanadan çıkmış deli,
Ne anlar oralara düşmeyen çilesini,
Ah ne zordur ah ne zor oralar.

Kimseler bilmez içinde sakladığın,
Konuşunca sanılır ki için açılır,
Öyle değil hayır öyle değil,
Konuşsan da bir sussan da emer sesini o duvarlar.

Ne sandın yıllar geçti oralarda,
Ne yüzler tanıdık yüzlerce deli tanıdık,
Aklımız başında dedik inandıramadık,
Üstüme üstüme geldi o duvarlar.

Derdin çilenin bitişi var mı belli değil,
Düşmüşüz bir yalnızlığa ağıdımız belli değil,
Bir sarhoşluk bir çile dergahı,
Kurtuluşumuz var mı o duvarlardan belli değil.

İnsanı çileden çıkaran deli çığlıkları,
Medet umsan da çare değil o deli ilaçları,
Seni ancak sen anlarsın öylesi zordur,
Güçsüz bırakır insanı insanı tehada yakalayan o duvarlar...

Hakan Gökbaş

Titremelisin İnsan

Sabrı zorlar zorlayanlar,
İnsanlıktan çıkarır çıkarırlar,
Heyhat hayatı berbat eder kendini bilmez sapkınlara,
Edep yahu edep zorla mı olacak güzellik?
İster inan ister inanma zorla olmaz güzellik.

Zorlayan zorlasın neye zorlarsa boş,
Zira tiksindir insan tiksindir zorla olandan tiksindir,
İnsana temizlik ar namus gerek,
Namus elden gittikten sonra insana ne gerek.

Hayvandan aşağı olanda insan yüce olanda,
Madem melekler secde etti neden kirli insan,
İnsanı insanlıktan soğutan şeytan değil yine insan,
Belli ki kurulmuş düzen böyle gider Adem dahil boş insan.

Uykular kaçır insan akıl dairesinden çıkar,
Artmış zina artmış kumar faiz adaletsizlik,
Meleklerin Adem'e secdesi neye yarar,
Ah o şeytan görünmez yerlerden insana oyunlar oynar.

Şeytanın akli oyunda insanın akli oyun değil mi?
Sanma sakın oyun bu hayat dolaşma sakın kirli sularda,
Kapar hastalık ruhun nefsin fesada uğrar,
Anlamazsın bir de bakmışsın sorgusuz cehennemdesin ey insan...

Sana düşen namaz ile niyazda bulunmak,
Rab'bin adın anıp şükürlü olmak,
Uzak durmak istiyorsan şeytandan zikir ehli olmak,
Bir bilsen ne güzeldir iman.

Ruh bir yangın içinde,
Dünya döndükçe adeta cahilleşiyor insan,
Unutmuş oruç namaz zekat ile haccı,
Şeytanla oyun oynuyor insan.

Sınavdan ibaret dünya gözüne hoş insanın,
Ey insan ne de boş hayatın,
Kuran yoluna girmeden olunmaz insan,
Sen inanmazsan hep aşağılardasın insan.

Yorulmak bilmeden kılmalıydın namaz,
Oysa ki dünya sana ne de hoş geliyor insan,
Bilmiyorsun ki Allah'ın kıymetini,
O nasıl bilirsin senin kıymetini insan.

Namazsız olur mu insan,
Şoyu bozulur abdestsiz olursa insan,
İnfaktan başka çare yokken,
Bak malı biriktiren sensin insan.

Vay haline diyor namaz kılıpta malı biriktirenin,

Anla sadece namazda yetmez,
Malının fazlası ne ise infak etmelisin insan,
Yoksa kurtuluş yok yaslanırsın cehenneme insan.

Sen daha oyalan şarkıyla türküyle dansla insan,
İçersen alkol nasıl olacaksın ayık insan,
Ayık olmayana sadece namaz değil,
Oruçta haram infakta haram ey insan.

Cuma'dan Cuma'ya namaz kılarırsın,
Arkanda durduğun imamı papaz sanırsın,
Üç günlük dünya da namazsız kalırsın,
Sen ne kadar önemlisin anlamalısın insan.

İnsan olmanın adı namazdır ey insan,
Mümin'im demekle kurtuluş yok insan,
Anlamalısın en yüce varlık aslında insan,
Kılmalısın namaz kavuşasın huzura ey insan.

Tercümesi yok bu hayatın,
Hayat sırlarla dolu,
Sınavların bilmek istersen Kuran hikmetlerle dolu,
Hatırla insana insan olmayı hatırlatır Kuran.

Tecrübe ile sabit huzur bulamadım namazsız,
Battım günaha sanki yokmuş gibi cehennem,
Baktım ki olmuyor tövbesiz,
Döndüm tövbe edip günahattan.

Günahta lazım insana zira tövbesiz olmaz insan,
Ancak ısrar edip günahta şımarma insan,
Huzuruna çıkacaksın bir gün Allah'ın
Korkudan titremelisin insan.

Hakan Gökbaş

Uslan Yürek

Türkülerin o eşsiz intizamında gezindim,
Gördüm türkülere dair rüyalar,
Bir ah ediş ya o türküler,
Kapılıp gittim ezgilerine,

Müziyen sevdaların hüznünü yaşadım,
Bir ilahi nota adeta türkülerde sevdayı yaşadım,
Beni benden alan hüznülerimde,
Bir tek türkülerde yaşadım.

Hüznüm ortak yalnızlığıma,
Ağlayan gözlerimle türkülere tutundum,
Bir yaşamak diledim yalnızlıkta,
Kör oldu yüreğim adeta sevdalarda.

Ne büyük bir kudreti varmış türkülerin,
Beni zorluyor sevdalara,
Yıkıl diyor adeta hasretler de,
Bir sevgiliye yan diyor.

Kolay mı öyle yanmak sevgiliye?
Hasret ister gurbet ister,
Yaş ister gözlerden akan,
Ve türküler ister dilden dile dolaşan.

Vay benim deli gönlüm vay,
Ne çok acı çekmişsin,
Sevdalandığı na göre türkülere,
Belli ki hasretler de yoğrulmuşsun.

Acı acı esen rüzgar,
Talan ettin yüreğimi talan,
Viran olmuş harap yüreğe baykuş tünemiş,
Yalnızlığın kokusu sinmiş.

Ah be virane gönül virane,
Ne bu hallerin hala için sevda peşinde,
Kolay değil akıl ermiyor sevdalara,
Uslan yürek uslan sana yok sevdalar...

Hakan Gökbaş

Ya O Yetimler?

Titreyen sızlayan bir yürek,
İnsanı hüzünlendiren gözyaşları,
Hüzün dolu bir hayat,
O ne kadar da zor yaşamıştı hayatı,
Şeref ekmeğiydi alın teri azığı,
Soğan ekmeği yemişti ama çalmamıştı,
Kalpazan da değildi kumarbaz da alkolik hiç değildi.

Hayat işte vurmuştu sillesini,
Buz gibi sokaklarda kimi zaman simitçi,
Kimi zaman ayakkabı boyacısıydı,
Amma her şeyden önce adamdı adam.

Hiç yaşayanla yaşamayan bir olur mu?
Geçmişti feleğin çemberinden,
Öğütmüştü O'nu hayat değirmeni,
Un gibi beyaz ve pürüzsüzdü O.

Ah be kahpe felek neden güldürmedin ki yüzünü,
O sanki taze ekmeğin kokuyordu,
Amma sofrasında hiç taze ekmeğin olmuyordu,
Demek ki O taze ekmeğin hayatı değil.

Nice hayatlar var oysa ki O'nun ki gibi,
Kimi simitçi kimi tatlıcı kimi ise zehir içen bir sarhoş,
Sordun mu hiç derdini elleri nasırlı işçinin?
Kim bilir ne tokatlar yemiştir hayattan?

Sazını çal türkünü söyle,
Sen en güzel nimetlerle gününü gün eyle,
Amma sorma fakirin halini neyine gerek değil mi?
Keşke bile bilseydin keşke!

Sofranda ekmeğin en sıcaklığı,
Kahvaltının en kralı,
Ocağında tütüyor,
Amma O'nlara tanımak istemediğin O fakir simalar?

Ne vereceksin ki fakire değil mi?
Sanki kendi dileğiydi fakirlik,
Amma sana göre öyle değil,
Ne anlarsın ki sen açın halinden?

Bile bilseydin kalır mıydı aç insan sokakta,
İnsan dediğine yaraşan ne sen ne bilirsin ki?
Hiç sessizce bir açın evine girdin mi ki bilesin?
Açlıktan yorgun düşmüştür çocukları.

Bir gün düştü yolum öyle bir fakirin evine,
Doldurdum çoğundan azığın bir kaç torbaya,
Hüzün vardı sadelik açlık ve sefalet vardı,
Durdum kaldım nefessiz.

Sessiz kalmalıydım kırmamalıydım O'nları,
O kadar masumdu ki O çocuklar sefaletin içinde,
Diyemedim hiç bir şey sadece suskundum,
Verdim ve çekip gittim zira üzemedim O'nları.

Kim bilir kaç gündür açtı O'nlar,
Evlerinde ne halı ne kilim,
Sende her şey var hem de ikişer üçer tane,
Ne anlarsın ki O'nların halinden zira sende bolluk.

Bolluk bereket sandığın aslında senin israfın,
Ammma sen israfı sadece sokağa atmamak zannediyorsun,
Öyle değil en büyük israf senin zenginliğin.

Belki altında mercedes bir araba vardır,
Çocukların sıcacık evinde rahattır,
Senin ki cümbüş yaşamak,
Arada bir Rakı balıkta yaparsın.

Ya O yetimler ne balık ne et ne süt,
Sen hiç düşündün mü nedir açlık?
Oruç nedir bilir misin ki?
Ya da bir halsiz garibi sevindirmek nedir bilir misin?

Denemedin değil mi öksüz yetim sevindirmeyi?
O zaman anlardın işte öksüzün halini,
Ne sende ki bu rahatlık nereden ileri geliyor?
Tabii ya okudun mu ki Kuran bilesin okumadın ki.

Ahiret yok senin için varsa yoksa dünya,
Peki ya ahiret? Arkanda ne bırakacaksın?
Çoluk çocuk mal mülk saltanat,
Sonra sonun ne olacak? Emin ol helak!

Kıldın mı hiç namaz? Secde ne demek bilir misin?
Allah-u Ekber! Allah yücedir ne demek?
Sana göre belki hayat bu dünyadan ibaret,
Ammma değil bu dünyanın sonu ahiret.

Sorgulamadığın bir çalışanın var mı?
Emek vermeden doyurduğun çalışanın var mı?
Yok değil mi? Bir de O'nlara üç kuruşluk ücret verirsın,
Utanmıyorsun değil mi çalışanlarının halinden?

Doğru ama senin neyine ki?
Devlet belirliyor asgari ücreti sen değil,
O yüzden vicdanını rahatlatıyorsundur,
Ammma sandığın gibi değil.

Seninde yakandan tutup silkeleyecek bir Allah var!
Ahirette sorgu sual adalet ve nizam var,

Amma doğru sen bilmezsin! Nereden bileceksin ki?
Sana göre hayat bu dünyadan ibaret...

Hakan Gökbaş

Ya Rabbi Yetmez mi?

Acı ile dert ile baş başa kaldım,
Umutsuz dünyam dert ile kaldım,
Karanlık dört bir yan,
Elemlemlerle yaşadım,
Anlamaz mısın ben kul değil miyim?

Cümlerler uzuyor,
Hayat uzuyor,
Bitmeyen çileler gönle doluyor,
Acı ızdıraptan ruhum kor yanıyor,
Neden anlamazsın ben kulun değil miyim?

Terk etmez derler Rab'bi kulunu,
Acıyla baş başa bıraktın beni
Allah'ım dualar sanaydı,
Ne yaradı dualar ne de niyazlar,
Ya Rab'bi ben kulun değil miyim?

Azgın bir dert içimde bir kurt,
Kemirir durur beni ruhumda bir kurt,
İnce sızdır kalbi yaralar,
Rabbi'ne kulu küstürür,
Allah'ım küstürme bitir elemlerini.

Karanlık dünyama ne güneş ne ay doğar,
Yıldızlar yok gökyüzünde ışısızım,
Benim bu halime çare yoktur,
Ben bitmiş tükenmiş ruhum tükenmiş,
Ya Rab'bi yetmez mi canım tükenmiş.

Kor kor ateşler yürekte,
Acılar birikir ruhta bedende,
Küstürdün beni hayata dünyaya,
Ya Rab'bi bu elem dert keder yetmez mi.

Hakan Gökbaş

Yalnızlığın Şerefine

Asla inanmam anılara,
Hatıralar diye bir şey yok hepsi boş,
İnsanın içine oturan ihanetlerden sonra,
Sevmek seilmek boş.

Bir esinti işte hayat almayacaksın ciddiye,
Sevmek mi tövbe edeceksin,
Sileceksin kalbinde kim varsa,
Ve yol alacaksın meçhule.

Kim anlayabilir ki insanı Allah'tan başka,
Ama yok O'da anlamıyor,
Zorluyor sevdalara ama nafîle uğraşı,
Mümkün değil sevdalar artık.

Meçhule sevdalıyım artık,
Uzaklarda kendime dair yalnızlığım sevdalıyım,
Bir de şiirlerin o kahreden mısralarına sevdalıyım,
Ne de olsa onlar suskun da olsa hayat kadar gerçek.

Dur ey deli gönül dur bak yalnızlık masumane,
Seni bekliyor en kuytu sessizlikler ve karanlıklar,
Diyorum kendi kendime gece örtüm olsun,
Yasaklanmış sevdalardan uzak gecelerde,
Koynumda bir tek yalnızlık olsun.

İnsanlıktan çıkacak kadar ahlaksızca yaşanmışlıklar,
Ne önemi var ki hatıraların hepsi gecedен de karanlık,
Demek ki böyleymiş kader,
Kalkacakmış tüm kadehler yalnızlığım,
Ve bitecekmiş yürek, haydi yalnızlığın şerefine...

Hakan Gökbaş

Yalnızlığın Şiiri

Bütün şehirler senin olsun!
Şairlik bırak benim olsun,
Sen ancak kendi resmini çiziyorsun,
Benden çok uzak bir sevdada sın.
Bırak şairlik için tüm gemileri yakayım,
Yeter ki sen benden uzak ol,
Zira sen sadece kendine sevdalısın.
Kayıp gidiyor bak zaman elimden,
Bir fidan dikmeliyim yüreğime mısralardan oluşan,
Sen ne anlarsın ki benim sevdamdan,
Sen ancak gündüz sevişmelerinden anlarsın.
Bırak beni geceler boyu şiirlerle sevişeyim,
Bazen utanayım şairliğimden bazen övüneyim,
Bırak beni karanlık gece de yalnız,
Yalnızlığa, karanlığa dair şiirler yazayım.
Ey Allah'ım öpüp yalnızlığın elinden başıma koyayım,
Bir soğuk gecenin koynunda sadece şiirlere sevdalanayım,
Beni anlamayan sevgiliden bana ne,
O hain gözlerine dair değil hasretlere dair şiirler yazayım.
Bir ben var benden içerilerinde, ruhumun derinlerinde,
Hiç gürültüsü yok sessiz sedasız mısralara çalınıyor,
Demek ki yalnızlığın şiiri böyleymiş.
Anlamam gerekirdi yalnızlığın halinden,
Oysa ki o bana sevdalıymış,
Nereden bilirdim yalnızlığın şairi olmak güzelmiş,
Bırak Allah'ım şiirlerimle yalnız kalayım.
Demek ki yalnızlığın şiiri böyleymiş,
Sessiz ve derinlerdeymiş,
Hoş bir sedaymış yalnızlık ve en güzel şiirmiş...

Hakan Gökbaş

Yaş Kırk İş Bitmiş

Ey sevdalar gelmeyin üzerime üzerime,
Bakın acılar çalınmış karanlık bürümüş yüreği,
Acı bir ezgi çalıyor ozanlar, vuruyor sazların teline,
Haydi ağıt yakın analar ağlayan yüreğimin sessizliğine,
Gece tenimde öyle kötü bir iz bıraktı muhtacım gündüzlere,
Haydi bacılar sizde eşlik edin bana dair yazılmış acıklı türkülere,
Ey deli rüzgar sende es ters yönde, yağsın yağmurlar,
Şiirlerimin mısraları o kadar özgür ki ne vezin dinler ne kafiye,
Benzemiyor biliyorum şiirlerim ne türkülere ne şiirlere,
Ama bir tek yalnızlığıma benziyor kahrolası mısralarım,
Ah be hoyratça harcanmış tükenmiş ömrüm,
İntihara teşebbüs ettiğin ilk gençlik yıllarında bulmalıydın son,
Bunca çile kahır dertten sonra ne fayda mutluluk,
Ya da ne mutlu edebilir bu kahır dolu ömrün sahibini,
Kan ağlayan yüreğin yalnızlık ezgilerine sevdalanışında,
Elde kalan ne var kan çiçeklerinden başka,
Hangi gülü sevmeye kalksam batırmış tikenini yüreğe,
Kanatmış yüreği, yürek parça parça yorgun ruhum,
Hadi gidin sevgililer uzak durun hayatımdan,
Beni benliğimden çıkarın kader yetmedi mi attığın tokat,
Sende uzak dur ey kader bırak beni yalnızlığımla,
Bak ey okuyan şiiri virgüller bitmiyor nokta ise gelmiyor,
Ah be kader ne cilveler işveler le kandırdın beni,
Demek ki son demiymiş bu ömrün,
Sana erken gelmesin sakın yaş kırk iş bitmiş...

Hakan Gökbaş

Yaşayacağım Ne Kaldı

Varsın yorgun yürek yıldız gibi kayıp gitsin,
Acıya dem vurup yorulan ruh bırak her gün ölsün,
Yeter ki ömrümün bu son deminde yalnızlık olsun,
İnsanı çileden çıkararak kirlenmiş dünya da,
Yalnızlıktan daha temiz ne var ki,
Karanlık gece de bir tek ay ve yıldızlar aydınlatsın beni,
Efkarlanan başımı göğe ermese de yıldızlara yaslayayım,
İşkillenmiş artık yürek ve eskimiş yıllanmış şarap gibi.
Lezzetli de olsa kafayı buldurur adama bu şarabın tadı,
Kimse değil yalnız ben içeyim bu şaraptan,
Kanmayayım sevdalara,
Olmasın yeter ki hayatımda biri ama ben ben var ya ben,
Temiz kalmalıyım ak ve pak.
Yalnızlığımda sarhoş olmalıyım,
Şarkılara türkülere kanmalıyım,
İçmeliyim yalnızlığı kana kana ve durmalı hayat,
Akmasın aman sevdanın çileli irin kokan yanı ömrüme,
Hayat hep bayat ekmekti,
Ama yemeliyim taze sıcak ekmeği yavan,
Olmalı azıcık aşım ağrısız başım,
Ve çekip gitmeliyim bir gün bu dünyadan,
Zaten çektim çekeceğimi, yaşayacağım ne kaldı...

Hakan Gökbaş

Yeter

En güzel şiirler hangi sevgiliye?
Hani o eski şarkılarda ki aşklar?
Ya da yanağına buse kondurmaya değer mi sevgililer?
Belki masumane sorulardır bunlar belki de değildir.

Sevginin umut verdiği yok artık,
İçimden gelmiyor sevmeler,
O kadar soğuk ki sevmeler sevişmeler,
Uzağım kahrolası sevgilerden.

Bir anlamı yok o eski şarkıların,
Demek ki o sevdalarda yalanmış,
Üç kuruşa satılık sevdalarda kokuşmuş insanlar,
İnsanlar satılık sevdalar satılık.

Aman ucu bana dokunmasın o hani iki ucu şeyli değneğin,
Zira sevda dediğin o iki ucu kötü kokan şeyden ibaret,
Sil diyorum yüreğe sevmeleri sevdalanmaları,
O kadar uysal ki şükür dinliyor sözümü.

Sazlarda türküler boşa çığırkanlık yapmış sevdaya,
Ah bela türküler başıma bela olmasaydı!
Sever miydim hiç?
Ne bu sevda dedikleri koca bir hiç.

Bak bakayım dostum keriz mi yazıyor alnımda?
Yok işte yok! Tövbe ettik sevmelere,
Zira hayat daha zor aşklar ile meşkler ile,
Şükür sessiz bir hayatım var o da bana kadar.

Sığmasın kimse yalnızlığıma,
Bu limanda ancak ben varım,
O kadar kolay değil yaşamak zaten,
Değmeyin yalnızlığıma yeter...

Hakan Gökbaş

Yetimhane Gülleri

Su gidebiliyorsa açtığın su yolunda,
Ve sen o su kadar temiz olabiliyorsan,
Sonra o suyu temiz bıraka biliyorsan,
İşte o zaman değişir temizlenir dünya.

Sen bir memleket olup çocuklara,
Omuzlayıp yükünü öksüzlerin,
Başını okşayıp hediyeler dağıta biliyorsan,
İşte o zaman insansın.

Öksüzlerin hüznü dolu oyunlarında,
Yüzlerine gülücük olabiliyorsan,
Hatta onlar ağladığında ağlaya biliyorsan onlarla,
İşte o zaman insansın.

Bir yetime sıcak bir yuva olup,
Sığıdırabiliyorsan evine ocağına,
Ve onlara olabiliyorsan can suyu,
İşte o zaman insansın.

Bir melek gibi kanat germek ve sevmek onları,
Hakikaten yaşamak onların yüreklerinde acıyı sevinci,
İnsan yurduna koyup gönül yurduna kondura bilmek,
İşte insanlık o zaman insanlık.

Nice yavrular buz gibi yetimhane köşelerinde ağlar,
Onların ağlamaları yürekleri dağlar,
Onlar her zaman gece de sessizce ağlar,
Yurt yuva olursan onlara işte o zaman insansın.

Bir pazar yeri değil yetimhaneler,
Sen seçme yuva olmak istiyorsan onlara,
Bırak onlar seçsin seni,
Olsun yine de sar sarmala işte o zaman insansın.

Sen evinde yavrun kucağında,
Onlar bir baba ana kucağına hasret,
Öğrenip bilmeyi denemelisin hallerini,
İşte o zaman insansın.

Hayatları adeta ezelden kararmış,
Anasız babasız yetim öksüz büyümüş,
Onlar hayata ezelden küsmüş,
Onlara şefkat gösterirsen insansın.

Kiminin yüreği anası yüreğinden dağlanmış,
Kiminin ki babadan ötürü,
Yaraları derinde onların,
Yaraların sararsan işte o zaman insansın.

Bir huzursuzluk bir ağıt onların soğuk yatakları,
Öyle zor yaşarlar ki sanki hep verem hayatları,

Hastalansalar yoktur onlara şefkat gösteren anaları,
Onların anası olursan işte o zaman insansın.

Bir dertli yalnızlıktır onların ki,
Küçücük yüreklerinde birikir yalnızlığın karanlığı,
Yalnız geceleyip yalnız uyanırlar,
İşte onlardır yetimhanelerin öksüz yetim gülleri.

Gül koklamak istersen onları kokla,
Hallerinden anlayıpta saçlarını okşa,
Onlar başlar bir sıfır yenik hayata,
Sen onlara sevdalanırsan işte o zaman insansın.

Yalnızlıklarını kimse paylaşamaz,
Onlar ağlarda sessizce kimse duyamaz,
Bir gece karanlığında karabasanla uyanırlar,
İşte onlar yetimhanenin öksüz yetim gülleri.

Hakan Gökbaş

Yok Olmuş İnsan

Işıklar sönmüş gece kararmış,
Ay bulutların arasında kaybolmuş yıldızlar sönmüş,
Bir bir kayıp gitmiş günah dolu hayatlar gecede,
Nice insanlar kaybolup gitmiş,
Ah be ah insan ne de yaramaz ne de haylaz!
Değerini bilmiyor işte kendinin heba olup gidiyor,
Verem hayatlar insanlar sanki verem,
Öyle karanlık ki gündüzler artık,
Yüzleri is kaplamış kararmış yüzler,
Çay karası mı iş karası mı belli değil,
Bir var oluş değil yok oluş hikayesinde insan.

Bir bir etlerini koparıp koparıp atıyor insanların hayat,
Hayasızca akıp giden zamanın değirmeninde öğütülmüş,
Ey o öğütülmüş un ufak olmuş insan nereye gidişin nereye?
Çarşılar da pazarlar da şaşkın ve boş kalabalıklar,
Gecenin içinde dolmuş sokaklara sarhoşlar,
İnsan kanser hayatlar kanser,
Ah o kahpe hayat değirmeni ne de zorlusun?
Kimi üç kuruşa çalışır aç bitap düşmüş,
Kimi zenginliği içinde sefa keyif içinde,
Sokaklarda şarapçılar tinerciler,
İçi dışı kararmış artık tuhaf insanlar,
Ne de zor ne de zor tanımak insanı,
Her insanın olmuş lisansı farklı yaşamı farklı,
Ne anlar insan ne anlar artık insanlıktan?
Çıkmış çivisi dünyanın insan insanlıktan çıkmış!
Beri gel insan beri gel dön özüne de benze insana,
Zira böyle giderse ne haya kalacak ne edep,
Bir de bakmışsın ki yok olmuş insan yok olmuş insanlık.

Hakan Gökbaş